

82

Segona època
Any XXXVIII
3€

DOSSIER CENTRAL: 40 anys d'història del Casal Lambda

lamboda

Ignasi Blanch

Casal
LAMBDA 40

La Seguridad es lo Primero

- ✓ Alta calidad
- ✓ Amplia gama
- ✓ Conceptos innovadores

Comparte la experiencia

SENSACION
NATURAL

MAYOR
ESTIMULACION

PARECIDO
A NADA

MAYOR
SENSACION

SUMARI

lambda

< REPORTATGE: 40 ANYS D'HISTÒRIA DEL CASAL LAMBDA 4

ENTREVISTA:
ARMAND DE FLUVIÀ 8

ENTREVISTA:
EMILIO RUIZ 10

ENTREVISTA:
JORDI SAMSÓ 12

ENTREVISTA:
SÍLVIA MORELL 14

ENTREVISTA:
JOSEP ANTON RIUS TORT 16

ENTREVISTA:
SERGI CUBELL 18

REPORTATGE FOTOGRÀFIC:
40 ANYS EN IMATGES 30

Editor: Casal Lambda

Codirectors: Javier Domínguez, Albert R. Dot
i Abel Lacruz

Equip de Redacció: Enric Vilà, Javier
Domínguez, Albert Dot i Abel Lacruz

Col·laboradors: Esteve Amorós, Patrick Cerrato, Sergi Cubell,
Joako Ezpeleta, Pablo González, Sergi Ill, Alejandro Lorente,
Antonio Martín, Andreu Minoves, Araceli Moreno, Piero
Perrone, Jordi Pros, Maria Pujol, Josep Anton Rodríguez, Jordi
Samsó, Nicolau Suárez, Jordi Trilla

Publicitat: revista@lambdaweb.org Telèfon: 93 319 55 50

Correcció: Josep Pujol, Susanna Álvarez

Il·lustració Portada: Ignasi Blanch

Persones i entitats col·laboradores: APPEC (Associació
de Publicacions Periòdiques en Català), Centre de Documenta-
ció Armand de Fluvià, Famílies LG, Ferran Pereda, Gais Posi-
tius, Gayles TV, Idem TV, Fundació Enllac, Llibreria Antinous,
Llibreria Còmplices, Servei d'Informació del Casal Lambda.

Disseny: The Pink Partner. <http://www.thepinkpartner.com>

Maquetació: Diego Peña Conte (Pereda Impressor)

Impressió: Pereda Impressor. <http://www.peredaimpressor.es>

Dipòsit legal: B-42790-86. ISBN 0214-7890

❑ LAMBDA és una publicació del Casal Lambda.

❑ LAMBDA és la revista degana dels Països Catalans i de l'Estat
Espanyol.

❑ LAMBDA no comparteix necessàriament les opinions dels
col·laboradors i de les col·laboradores expressades en els articles.

❑ LAMBDA agrairia rebre col·laboracions vostres. Si us plau,
envieu sempre còpies o documents en suport electrònic ja que
no ens fem responsables de la possible pèrdua d'originals no
sol·licitats.

LAMBDA 82

Any XXXVIII. Segona època.

Av. del Marquès de l'Argentera, 22. 08003-Barcelona.

Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35

Contacte: revista@lambdaweb.org

Web: www.lambda.cat

Facebook: @CasalLambda

Twitter: @CasalLambda

Instagram: @JovesCasalLambda

> EDITORIAL 3 - BREUS: El voluntariat al Casal 20 - BREUS: Política LGTBI 26
REPORTATGE: El Casal Lambda celebra el seu 40è aniversari 28 i 29 BREUS:
entitats LGTBI 44 - BREUS: Oci i cultura 46 - CRÒNICA: Acte de celebració del 40è
aniversari 48

BARCELONA

Av. del Marquès de l'Argentera, 22, 08003-Barcelona
Grups: Dones (dones@lambdaweb.org), Joves (joves@lambdaweb.org), Muntanya (muntanya@lambdaweb.org), Tardor, Aeneas (suport@lambdaweb.org), Persones Sordes (sords@lambdaweb.org), Educació (educacio@lambdaweb.org), Debat i Reflexió, Equip de revista, Eurovisió (eurovisio@lambdaweb.org), Teatre (teatre@lambdaweb.org).
Comissions: jurídica, psicològica, educativa,
Serveis: Informació, Acolliment, Suport Lambda, Aeneas Lambda, Juridic Psicològic. 1r Centre de Documentació GLBT de Catalunya i l'Estat

Casal Lambda – Bages
Escodines, 20. Local UNESCO.
08241 – Manresa
Tel.: 93 875 05 32
bages@lambdaweb.org

Acathi (Associació catalana d'homosexuals, bisexuals i transsexuals immigrants)
C/ Finlàndia, 45 - Barcelona
Tel. 93.298.00.29
<http://www.acathi.org>

AMPGIL – Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes

AMPGIL – Vilafranca del Penedès
L'Escorxador, 19-21, 08720–Vilafranca del Penedès

ATC LIBERTAD - Transsexualitat
Valeri Serra, 23 Baix. 08011 – Barcelona.
Tel.: 93 422 98 45

Barcelona
Pati Llimona. Regomir, 3. 08002 – Barcelona
www.barcelona.org // info@barcelona.org

CGLC – Coordinadora Gai-Lesbiana de Catalunya
Violant d'Hongria, 156, baixos. – Barcelona
Grups: Grup d'Amics Gais (amicsgais@yahoo.es); Gais Positius (gaisspositius@gaispositius.org), Grup Cristia (acgil@coqailes.

JAHVA – Joves per l'Alliberament Homosexual a

Stop Sida
C/Finlàndia, 45- 08014-Barcelona
Tel.: 93 298 05 88. Fax: 93 298 05 89
www.stopsida.org // stopsida@stopsida.org

LLEIDA

Col·lectiu Eagle. Espai Gai-Lesbià de Lleida i entorn
Artur Mor, 1. 25003 –Lleida
Tel.: 653 284 774 (Horari d'atenció. DX 19-21 hores)
<http://www.espajeagle.org>

H2O. Col·lectiu Gai i Lesbià Bisexual i Transsexual del Camp de Tarragona.
Reunions: Centre Cívic Carrilet. Av. Carrilet, 29. 43200-Reus

L'Armari Associació Juvenil lgbt de les Terres de l'Ebre
C. Lepant, 10. 43870—Amposita. Tarragona
Tel.: 618.029.621 / 629.79.10.85
www.qaiebre.org // armari.ebre@hotmail.com

FAGC Tarragona
Apdo. de Correos 1117 43080 Tarragona
<http://www.pangea.org/org/fagc>

Som com som
C. L'aigueta, 10. Ent. 1a. AD 500-Andorra la Vella
Tel.: +376 322 579
somcomsom@gmail.com

Col·lectiu de gais i lesbianes d'Alacant
Anat de correus 1088 03080-Alacant

La Lluna-Col·lectiu Lambda Alacant
C/ Teatre 8, 2a, 03001-Alacant
Apartat de Correus 1088. 03080-Alacant
Tel.: 965 20 97 69

La Lluna – Col·lectiu de Lesbianes
C/ Herrero 25, 1a (casa de la dona), Castelló
Apartat de correus 436, 12080–Castelló
Tel.: 964 21 85 89. Fax: 964 21 67 82

ARCOIRIS
 Associació LGBT de Castelló. Cantó de Castàlia, 5, 5D. 12006
 Castelló.
arcoiris@felatb.org / arco.iris.cs@hotmail.com

AVACOS – Associació Valenciana contra la sida
C/ Centelles, 51 B. 46006-València · Tel.: 96 334 20 27
avacos@infonegocio.com

Horario: 10-13:30 y de 16 a 19:30h, de dl a dv.
Col·lectiu Lambda de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals.
 C. Sant Dionís, 8-1. 46003-València
 Tel.: 96 391 20 84 Fax: 96 391 20 84. InfoROSA: 96 391 32 38

www.lambdavalencia.org // info@lambdavalencia.org
Col·lectiu de Transsexuals del País Valencià
 C. Músic Peydró 6, 1r (casa de la dona). 46001-València
Herakles Safo Assembla para la Libertad Sexual
 C. Los Centelles, 29, 10a. 46006-València-
 Tel. Fax: 96 334 03 28

FAGC – València. Front d'Alliberament Gai de Catalunya
Apartat de Correus 12263. 46080-València
Fundación Triángulo – Comunitat Valenciana
Comedias, 17 1r F. 46003-València
Tel. Fax: 656 696 161
www.fundaciontriangulo.es // valencia@fundaciontriangulo.es

Nom i cognoms: _____
Adreça o apartat de correus: _____
Codi Postal: Localitat: _____
Data de naixement: Adreça electrònica: _____

☐ **Voldria associar-me al Casal Lambda pagant una quota mensual:**
☐ ordinària (9€) ☐ de suport (16€) ☐ de suport especial (40€)
☐ patrocinadora (80€) ☐ jove (3€) ☐ familiar (12€)

1.- ☐ directament cada semestre a la secretaria (març/setembre)
2.- ☐ mitjançant domiciliació dels rebuts ☐ trimestral ☐ anual (11 mesos)

☐ tot i formar part de l'associació, prefereixo no rebre correspondència a casa meua.

☐ no vull associar-m'hi, però m'agradaria col·laborar-hi amb 12€ per any i rebre la revista.

☐ no vull associar-m'hi, però m'agradaria rebre informació sobre les vostres activitats.

Compte de domiciliació	Entitat	Oficina	Ctl.	Número de compte

Banc o caixa: _____
 Adreça: _____
 Codi Postal: Localitat: _____ Telèfon:
 La domiciliació es fa a nom d'*Ajut Pedagògic* Signatura

Data:
Casal Lambda, Av. del Marquès de l'Aroentera, 22 · 08003 · Barcelona · Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35 · info@lambdaweb.org

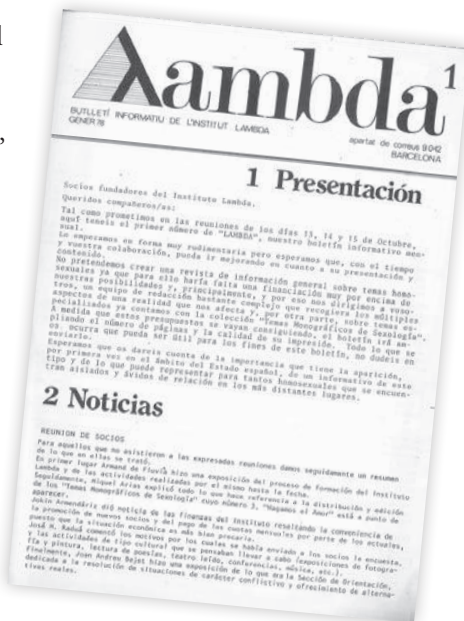
EDITORIAL

Res no és inamovible

Cada dia sorgeixen noves aplicacions per als telèfons mòbils que permeten fer amics, trobar parella o *pescar rotllos* d'una nit —o de vint minuts— sense necessitat d'anar a un bar, a una discoteca o a una sauna. És una meravella, la tecnologia. Però resulta que, ben entrat el segle XXI, assistim a un espectacle lamentable: els drets del col·lectiu LGTBI, guanyats amb tantes dècades de lluita, es veuen amenaçats fins i tot a països que han estat exemple de progressisme i modernitat. Des de que l'extrema dreta ha escalat posicions als EE.UU. i a Europa (com és el cas d'Holanda, un suposat bastió de les llibertats LGTBI), les agressions a homosexuals i la propaganda homòfoba han tornat amb força.

Segurament perquè en els darrers temps estem vivint una creixent i molt merescuda visibilització del col·lectiu transsexual, també han sorgit arreu els missatges d'odi: les polítiques de Trump, el bus de la transfòbia o les darreres agressions homòfobes a Catalunya en són clars exemples. Res no és inamovible. L'actualitat ens demostra que sempre es pot tornar enrere i perdre terreny en els drets, la visibilitat i la normalització que tant ha costat d'aconseguir. Si ens retallen llibertats, les aplicacions de mòbil per sí soles no ens les tornaran, per això les associacions LGTBI continuen sent necessàries. Imprescindibles.

És precisament en moments com aquests que cal valorar la tasca passada i present d'entitats com el Casal Lambda, que al 2016 va complir 40 anys. Quatre dècades de suport legal i psicològic, de foment de la visibilitat, la cultura i l'oci de lesbianes, gais, bisexuals i transsexuals. Aquest número 82 vol ser un homenatge a tants anys d'esforç a través dels testimonis de molts dels seus protagonistes. El Casal estrena la seva nova seu a tocar de l'Estació de França, a l'Avinguda del Marquès de l'Argentera, 22; i aquesta publicació, la Revista Lambda, comença també una nova etapa en què tractarà amb renovades il·lusions els temes d'interès per al col·lectiu LGTBI dels quals habitualment no se'n parla a la premsa generalista. Sabem que esperàveu amb il·lusió la tornada de la revista. Gràcies per la vostra acollida.

Javier Domínguez, Albert R. Dot, Abel Lacruz
Codirectors

Lambda pertany a l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català

El Casal Lambda és una associació sense ànim de lucre, fundada l'any 1976, que treballa per la inclusió del fet homosexual en la nostra societat.

El Casal Lambda és membre del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i del Consell de la Joventut de Barcelona.

El Casal Lambda és membre de la Federació Catalana d'ONG dels Drets Humans.

El Casal Lambda és una entitat amb conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya.

40 ANYS D'HISTÒRIA DEL CASAL LAMBDA *dins del moviment LGBTI de Catalunya*

El Casal Lambda és un actor amb un paper important en el desenvolupament del moviment LGBTI a casa nostra, juntament amb d'altres entitats. Durant la dècada dels setanta del segle passat l'objectiu va ser organitzar el moviment LGBTI i despenalitzar l'homosexualitat; als vuitanta, lluitar contra la discriminació de gais i lesbianes i contra la sida; als noranta aconseguir la igualtat legal; a la primera dècada del segle XXI, aconseguir la igualtat social i legal; a la segona dècada lluitar contra l'homofòbia i a favor de la diversitat i la inclusió. A continuació presento les principals fites històriques aconseguides. Tanmateix, molt camí resta per fer en un futur ple d'incerteses i amenaces.

Assemblea del Casal Lambda a la seu del C/ Picasso

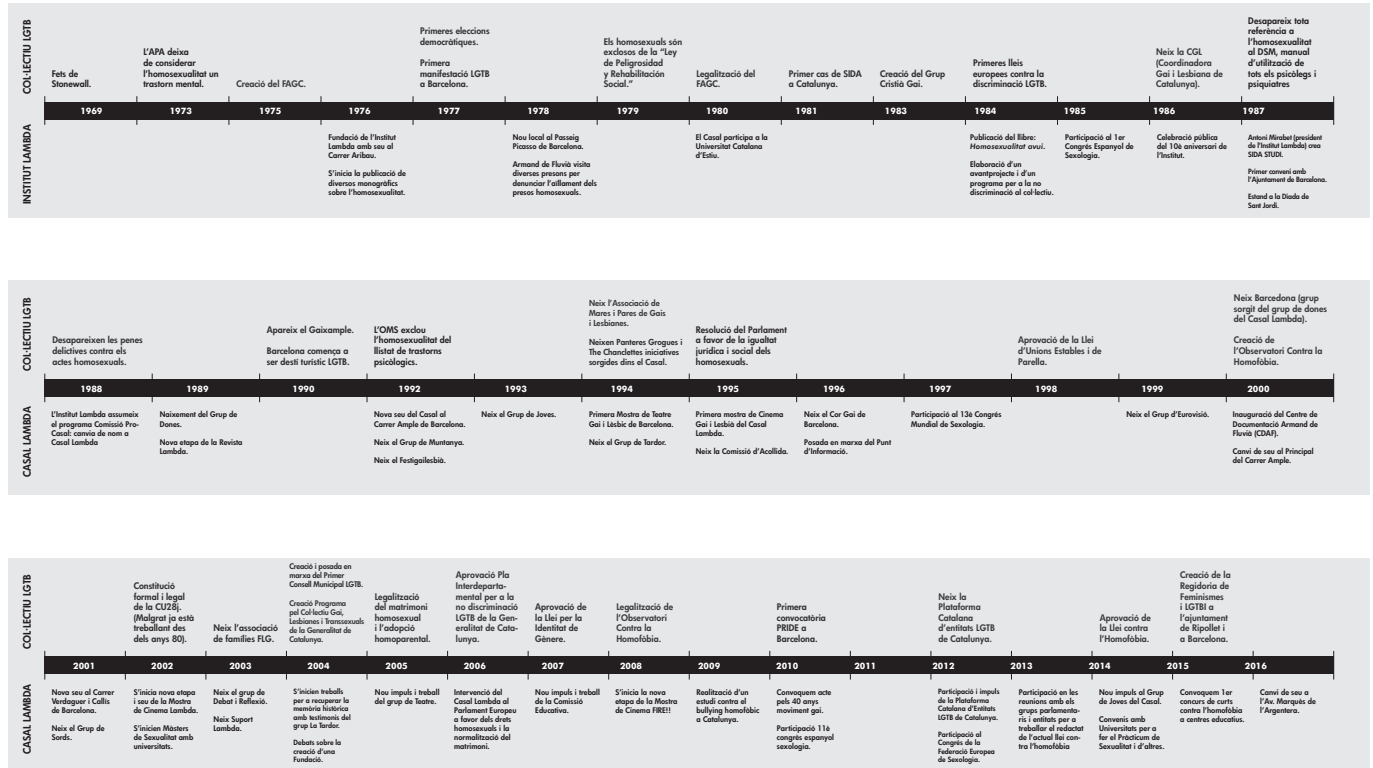
Dècada dels 70: organització del moviment i despenalització de l'homosexualitat

L'Estat espanyol té, històricament, una tradició homòfoba. L'homosexualitat es penalitza sota el règim de Franco amb la «Ley de vagos y maleantes» (LVM) de 1933, quan al 1954 inclou els homosexuals. Serà substituïda per la «Llei de perillositat i rehabilitació social» (LPRS) de 1970 que pretenia ser més eficaç. En aquest context, el moviment LGBTI comença a emergir i a principis dels 70 s'obre camí una tímida i arriscada articulació, que es forjarà en oposició als valors franquistes vigents. El primer dels grups clandestins és el «Movimiento Español de Liberación Homosexual» (MEHL) de 1970, que a finals de 1975 passa a denominar-se Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC), però no fou reconegut legalment fins al 1980. El 5 d'octubre de 1976, ara fa 40 anys, es constituí l'Institut Lambda amb l'objectiu de crear un gabinet d'orientació i ajuda psicosexual per al tractament de problemes relacionats amb la sexualitat. El maig del 1977 es crea a Barcelona la «Cordinadora de

casal lambda

40 ANYS CREANT REFERENTS POSITIVS

Donada la seva tasca social, la trajectòria del **Casal Lambda** es troba estretament lligada amb el **Col·lectiu LGTB**. La següent cronologia mostra quins han estat els principals esdeveniments de la seva història.

Frentes de Liberación Homosexual del Estado Español» (COFLHEE) i el juny la primera manifestació no autoritzada del «Dia de l'orgull gai» que té lloc a l'Estat espanyol, convocada pel FAGC i reprimida violentament per les forces policials. El 2 de desembre de 1977 un miler de persones assistí al cinema Niza de Barcelona al primer míting sobre homosexuals, un fet sense precedents. S'hi reivindicà el dret a la utilització del propi cos i la retirada de la LPRS. Amb l'aprovació de la Constitució (1978), la reforma legal de l'11 de gener de 1979 eliminà diversos articles de la LPRS, entre ells els referents «als actes d'homosexualitat».

Dècada dels 80: lluita contra la discriminació de gais i lesbianes i contra la sida

Atesa l'evolució de la societat catalana i els evidents canvis legals, l'Institut Lambda, juntament amb les finalitats assistencials vigents, incrementava la vida associativa amb una nova entitat de caire més cultural i d'esplai. El 15 de setembre de 1982 passa de ser «societat civil» a ser associació.

Serà a partir de 1986 quan el moviment LGBTI comença a sortir de la crisi de militància en què havia caigut els anys precedents i la reivindicació passa pel contacte dels líders del moviment amb els representants dels partits polítics i els grups parlamentaris. Al llarg d'aquells anys, fruit d'innombrables iniciatives, sorgeixen nombrosos grups, entre ells la Coordinadora Gai Lesbiana i el Col·lectiu Gai de Barcelona. L'activisme divers LGBTI, que manté presència al carrer, lluita contra la violència homofòbica i contra les discriminacions laborals, un element bàsic de la seva activitat política. Actua com a grup de pressió a través de la política i els mitjans de comunicació. La COFLHEE presenta el 1989 un projecte de llei antidiscriminàtori. La lluita contra la sida d'aquells anys es vertebra principalment al marge del moviment LGBTI, però serà l'organització i l'experiència del moviment el que contribuirà de manera eficaç i decisiva a la lluita contra la malaltia, a partir d'aleshores i durant dècades. El 1988 l'Institut Lambda passa a anomenar-se Casal Lambda, agrupant així dos projectes: el del propi Institut i el de la Comissió Pro Casal de Gais i Lesbianes a la ciutat de Barcelona.

Manifestació contra el racisme, 1992

Assemblea al c/ Ample amb en Miquel Àngel i l'Araceli, 1997

Sopar d'Eurovisió al c/ Verdader i Callís, 2015

Dècada dels 90: vers la igualtat legal

Els 90 es caracteritzen per un moviment espontani divers i per l'entrada de certs models de lesbiana i de gais als espais de la premsa, de la televisió i del cinema. Prenen empena les empreses dedicades als gais i les lesbianes, s'estableixen àrees específiques de trobada o es concentren alguns serveis (per ex. l'Eixample a Barcelona) i apareixen nombroses revistes gratuïtes. El moviment associatiu ja no és l'únic a crear opinió al si del col·lectiu homosexual. Els «28 de juny» comencen a constituir-se en actes massius a les grans ciutats i, progressivament, en un moment de celebració festiva i pública, on es posa de manifest no tant una unitat d'acció política sinó, sobretot, un col·lectiu plural i divers. El 1991 es constitueix la Federació Estatal de Gais i Lesbianes, on s'integra el Casal Lambda. En aquest mateix any es crea el Festigaiellesbià per fomentar com a plataforma de promoció d'artistes emergents, un espectacle esbojarrat de transformisme, ball i música. Amb la voluntat de visibilitzar les persones LGTBI als mitjans, al 1995 neix la Mostra Internacional de Cinema Gai i Lèsbic de Barcelona, organitzada en la seva primera etapa per en Xavi Daniel. L'any següent, el 1996, el nou Codi penal del 25 de maig reconeix l'homofòbia com a constitutiva de delictes, igual que la xenofòbia, per als delictes comesos amb ocasió de l'exercici dels drets fonamentals. Un sector prominent del moviment LGBTI aposta per la posada a punt d'una llei de parelles de fet que contempli la igualtat respecte del matrimoni. El 30 de juny del 1998 s'aprova la «Llei d'unions estables de parella» catalana, la qual regula en el seu capítol segon la unió estable homosexual i atorga certs drets a les parelles homosexuals.

Dècada 2000-2010: vers la igualtat social amb els heterosexuals

L'avenç legal i social que el moviment LGBTI havia aconseguit encara no era complet. Entrat el nou segle, certes forces socials, polítiques i religioses

encara avalen i legitimen l'homofòbia *de facto*. Però hi va haver una visibilitat creixent de persones LGBTI als mitjans de comunicació, en sèries de televisió, al carrer amb els 28J, durant tota la dècada. Al 2002 la Mostra Internacional de Cinema Gai i Lèsbic de Barcelona passa a ser coneguda com a Mostra Lambda, i el seu director en aquesta etapa és en Jaume Gil. Es progressa en la lluita contra el VIH/sida i la solidaritat amb els gais seropositius. El 2004 neix el programa per a la no-discriminació de les persones gais, lesbianes i transsexuals.

El 21 d'abril de 2005 el Parlament de Catalunya reforma el Codi de Família i legalitza el dret d'adopció per a parelles del mateix sexe. El 18 de juny una gran manifestació contra el dret de matrimoni gai a Madrid organitzada pel *Foro de la Família* aplega dinou bisbes catòlics. Però amb la Llei 13/2005 aprovada el 30 de juny de 2005, modificant el Codi civil, el matrimoni entre persones del mateix sexe i l'adopció seran legals. Suposa la culminació d'una política de reconeixement de drets civils que és la conseqüència de les decisions estratègiques del moviment LGBTI i del persistent activisme, per què la seva demanda sigui en les agendes dels partits polítics, seguint les passes pioneres dels Països Baixos (2001) i Bèlgica (2003). El 2006 s'aprova el pla interdepartamental per a la no discriminació per a les persones lesbianes, gais i transsexuals. També per iniciativa del govern municipal, a Barcelona es posa en marxa un pla per a la no discriminació de persones LGTB.

La Llei 3/2007, de 15 de març, «Llei reguladora de la rectificació registral de la menció relativa al sexe de les persones», legisla per primera vegada a l'Estat espanyol el canvi de sexe que es produeix en els casos de disforia sexual. La llei ve a cobrir el buit legal en què es trobava la transsexualitat, fixant els requisits legals exigibles perquè la menció de sexe sigui rectificada en el Registre civil. Destaca especialment el criteri legal a favor del sexe psicosocial, amb el qual s'elimina la necessitat de cirurgia de reassignació total. El 7 d'octubre de 2007 hi ha la primera manifestació per la despatologització trans* a Barcelona, entre altres ciutats, sota el lema «Contra la disforia de gènere». Les operacions de canvi de sexe a Catalunya es van començar a fer al desembre de 2008. També el 2008, la Mostra Lambda adopta el seu nom actual, Fire!!, i n'assumeixen l'organització en Joako Ezpeleta i l'Antoine Leonetti. Tot i els avenços, amb l'esclat de la crisi econòmica s'inicia arreu la desmobilització del voluntariat i l'associacionisme que perdura fins avui, amb la desaparició d'actors rellevants del moviment LGBTI a casa nostra.

De 2011 fins avui: lluita contra l'homofòbia i a favor de la diversitat i la inclusió

La consolidació de la Llei de matrimoni gai no atura els casos d'homofòbia i agressions violentes denunciades des del 2013 pels «Informes sobre l'estat de l'homofòbia a Catalunya» de

l'Observatori contra l'homofòbia. El 2 d'octubre de 2014, el Parlament de Catalunya aprova la «Llei per a garantir els drets de Lesbianes, Gais, Bisexuals, Transsexuals i Intersexuals i per a eradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia», amb un paper actiu del Casal Lambda. Catalunya es dota d'una pionera llei integral contra l'homofòbia amb un règim sancionador que preveu multes i inhabilitació com a clau. En altres països existeixen elements d'aquesta norma, però no junts en una de caràcter integral com aquesta. També la Llei 17/2015, d'igualtat efectiva de dones i homes, és aprovada amb un ampli suport de les forces polítiques al Parlament de Catalunya el juliol del 2015 però és recorreguda al Tribunal Constitucional. Cada 17 de maig, el Dia Internacional contra l'Homofòbia, Bifòbia i Transfòbia (IDAHOBIT) mobilitza el suport per al col·lectiu LGBTI, a tot el món, en commemoració de la desclassificació de l'homosexualitat com a malaltia mental el 1990. El 2016 es tanca amb dues importants commemoracions: el 25è aniversari del Festigallesbià i el 40è aniversari del Casal Lambda.

Per tant...

Molts reptes resten pendents encara en un panorama europeu on creix la por, la desigualtat, els grups neocons, el feixisme i la intolerància: el *bullying* a causa de l'orientació sexual, l'educació en la diversitat, la gent gran LGBTI, les famílies monoparentals, els drets dels transsexuals, la solidaritat internacional, els emigrants LGBTI, la solidaritat amb les persones seropositives, la visibilitat arreu del territori i no només a la ciutat de Barcelona, etc. El moviment LGBTI no ha culminat la seva tasca i el Casal Lambda esdevé encara imprescindible dins d'ell.

Exposició del 40 aniversari del Casal Lambda

Armand de Fluvià i Escorsa Fundador i primer president del Casal Lambda

«El Casal Lambda és com un fill meu, me l'estimo i m'importa tot el que li passi»

El President d'honor considera “increïble” com ha evolucionat l'acceptació del fet homosexual en aquests darrers 40 anys.

Als seus inicis, Lambda no era un Casal sinó un Institut. Com recorda el pas d'Institut Lambda a Casal Lambda?

Al principi era un institut perquè la situació no estava gaire bé. El concepte 'institut' donava un caire d'ensenyament i dissimulava més. A més, ningú sabia que la lletra lambda era un dels dos o tres emblemes del moviment gai-lesbià. Vàrem ser un model a l'Estat. Participàvem en congressos de psicologia, sexologia, etc. Érem una institució que no es dedicava a la militància sinó a arribar a la gent, a persones que -al menys al principi- no s'atreuen a militar, a anar a manifestacions, a enganxar cartells, a donar la cara.

Per què es va produir aquesta evolució?

L'any 86 va ser difícil al Casal: hi havia poca gent. Dins del moviment se li havia arribat a dir “el cementiri d'elefants” perquè érem gent gran. Aleshores es va arribar a una confluència amb la Comissió Pro Casal de Gais i Lesbianes, que no tenia un local però tenia molta empenta, i es van organitzar molts grups i activitats: excursions, balls -anomenats “Els Divendres del Casal”-, el Centre de Documentació, el butlletí -que va evolucionar fins a convertir-se en l'actual revista Lambda-, la mostra de cinema i molt més.

Quina evolució va viure la revista Lambda?

Vam posar molt interès en aquest butlletí, que avui és una revista i es diu “Lambda”, i va tenir diferents etapes. Quan va passar a ser una revista amb fotografia a la portada, la

“La revista del Casal, sense deixar de tenir el seu erotisme, era una revista seriosa que tocava tots els temes: científic, religiós, jurídic, artístic...”

vàrem presentar al Palau de la Virreina i va esdevenir una revista seriosa. Perquè en aquella època el que més abundava de revistes de temàtica gai eren nusos, tirant a eròtic i pornogràfic. La revista del Casal, sense deixar de tenir el seu erotisme, era una revista seriosa que tocava tots els temes: científic, religiós, jurídic i artístic, amb crítiques de cinema, de teatre, de llibres i, en fi, d'esdeveniments del moment.

També ha tingut molt de protagonisme el bar del casal.

Sí. Per cohesionar més la gent del Casal volíem tenir un bar, que va ser també un restaurant pels socis. Els divendres hi havia moltíssima gent a sopar. Durant “Els Divendres del Casal” a la sala que teníem es presentaven llibres, persones interessants, grups i col·lectius, tot de gent “progressista”.

A part d'èxits, també hi ha hagut moments difícils, no?

Per a mi hi ha hagut moments importantíssims, agradables i

Armand de Fluvià. Foto: Pablo González.

alegres. Però no tot han estat flors i violes. Hi ha hagut crisis i disgustos, també entre persones, però jo els he oblidat. Ha estat per a mi una etapa de la meua vida de la qual me'n vanaglorio. No hi renunciaria mai, a aquest record. El Casal és com un fill meu, com també ho era el FAGC -Front d'Alliberament Gai de Catalunya-. I sí, ho sento així, el sento a dins i me l'estimo i, per tant, m'interessa tot el que li passi, que les coses vagin bé, que hi hagi més gent i que els grups funcionin.

Com ha viscut l'evolució del tracte social que ha tingut la persona homosexual des que es va fundar l'Institut Lambda fins a l'actualitat?

Quan es va iniciar el moviment gai a l'any 70, fins i tot al 76, els gais i les lesbianes -però sobretot els homes-, érem considerats uns perillosos socials, els gais homes érem corruptors de menors per definició. Per a l'Església érem els pitjors dels pecadors, contra natura; per a la medicina, uns malalts mentals; i per la societat, el pitjor del pitjor del pitjor. Per això, avui, les noves generacions no s'ho poden imaginar si no ho han viscut. Haver sentit mares dir que preferien un fill deficient o criminal a un "maricón".

“Encara als anys 70 els gais érem considerats el pitjor del pitjor: perillosos socials, corruptors de menors, pecadors, contra natura i malalts mentals”

Però de mica en mica, i gràcies a la lluita -i aquí incloc tant el FAGC com el Casal-, vàrem arribar a formar part del teixit social de la ciutat. El canvi que hi ha hagut en la mentalitat de la gent ha estat increïble!

Com veu el futur del Casal Lambda?

Hi ha un grup de joves que està funcionant molt bé. Espero i desitjo de tot cor que segueixi perquè són els que ens han de rellevar als que ja tenim una certa edat. I el Casal el veig amb noves perspectives, també, sense deixar mai la seva ideologia, que té com a principal tasca la normalització del fet homosexual.

Emilio Ruiz Pérez
President del Casal Lambda des de 2012

«El Casal Lambda ha estat per a mi un lloc de trobada»

L'actual president del Casal va entrar-hi un dia de 1993 i, a més de fer-hi molts amics, hi va conèixer qui seria el seu marit, i va lluitar perquè s'aprovés la llei contra la LGTBI fòbia.

Com definiria el Casal Lambda en una sola paraula?

En una sola paraula? Algú ho ha aconseguit? En necessito tres: **punt de trobada.**

Com recorda el seu primer contacte amb el Casal?

Coneixia el Casal des de feia molt de temps, quan em plantejava si era homosexual o no, abans de sortir de l'armari. Me'l vaig trobar, acabat d'estrenar, al carrer Ample, un 3 de febrer de 1993. El primer dia que hi vaig entrar era un divendres, hi havia molta gent. Em van acollir persones com en Nico o en Manel López, que de seguida em va presentar l'Alejo, el Xavi Anglada o l'Armand de Fluvià. Tots ells persones actives dins la vida del Casal amb qui, de seguida, vaig connectar.

Com va viure aquella primera experiència?

Jo acabava de sortir de l'armari, m'acabava de separar de la meua dona i començava a viure fora de la relació amb ella i les meves filles. De persones homosexuals no en coneixia gaires, només algun company de feina i prou. Per a mi va ser una manera de començar a relacionar-me i trobar-me a gust dins un col·lectiu que, fins aquell moment, desconeixia, tot i que havia llegit la revista del Casal i l'any 77 havia assistit a l'assemblea del FAGC.

Com va anar-se concretant la seva implicació al Casal Lambda?

Al Casal m'hi vaig implicar de seguida. Jo era funcionari de l'Ajuntament, era interventor, i ràpidament em van assignar

la tasca de tresorer. Abans ho havia estat l'Alejandro Sardà, i em va dir: "Em vens perfecte per començar a informatitzar la comptabilitat del Casal". Tots els caps de setmana venia al Casal a introduir dades. Poc a poc vaig anar coneixent més persones, com la gent del grup de joves, que l'any 93 era força potent. Els dissabtes, quan acabava de les meves tasques com a tresorer, em convidaven a sopar amb ells i vaig anar-hi tenint cada cop més relació. Vaig trobar parella en aquest grup, el Josep Riera, el meu marit des de 2006, amb qui porto vint-i-tres anys. Per a mi el Casal va ser un lloc de trobada.

Quins han estat els tres moments més importants que ha viscut al Casal?

El primer moment va ser entrar al Casal, hi vaig trobar una realitat que per a mi va ser molt important, un ambient del que vaig poder formar part. De seguida em van demanar si volia formar part de la comissió permanent. Em va sorprendre, perquè jo no era gaire activista, i després vaig seguir treballant en la comptabilitat.

Un altre moment va ser la primera vegada que es va intentar fer un sopar organitzat pel bar del Casal. Hi havia quaranta o cinquanta persones esperant a taula i el responsable del bar no es va presentar. El Josep -el meu marit-, el Joaquín i jo vam haver de preparar el sopar per sortir del pas. I realment ho vam aconseguir. No se m'oblida!

I el tercer moment va ser quan l'any 2012 em van proposar ser el president del Casal. Quan a l'any 93 vaig entrar al Casal no m'esperava que en seria el president. Vaig acceptar

Emilio Ruiz Pérez. Foto: Pablo González.

perquè és una forma d'agrair tot el que el Casal m'ha aportat a l'hora de normalitzar la meua vida.

Què destacaria d'aquests anys com a president del Casal Lambda?

Han passat moltes coses! Per exemple, començar a treballar amb d'altres organismes per a crear una plataforma d'entitats LGTB de Catalunya i constituir-la va ser molt important. Vàrem promoure des del Casal una llei contra l'homofòbia i vàrem aconseguir que els principals partits que es presentaven a les eleccions es comprometessin a presentar durant el primer any de la legislatura una llei contra l'homofòbia -LLEI 11/2014, del 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a eradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia-. Això també va ser molt important, aconseguir que s'aprovés va ser molt... [l'Emilio s'emociona]. Mai m'ho hagués imaginat.

“Vaig acceptar ser el president perquè és una manera d'agrair tot el que el Casal m'ha aportat a l'hora de normalitzar la meua vida”

Jordi Samsó Montagut
Ex-president i actual vicepresident i coordinador
de voluntariat del Casal Lambda

«Es confia molt en el Casal»

El vicepresident destaca la importància dels canvis assolits després d'anys de feina i el paper capital dels voluntaris.

Venies del FAGC (Front d'Alliberament Gai de Catalunya). Com va ser el teu primer contacte amb el llavors Institut Lambda?

A través de l'assessoria psicològica, perquè persones del FAGC necessitaven suport i el que hi havia era a l'institut Lambda. Moltes persones que necessitaven també del servei d'acolliment el tenien com a lloc de referència, i ho continuaven sent. Ja en relació a la feina i voluntariat va ser a través de la comissió educativa. Ara sóc el vicepresident del Casal però abans hi he tingut diverses tasques, des de la comissió educativa i l'acolliment fins a estar a les juntes.

Com recordes aquells primers anys de feina?

D'estar treballant per un buit que hi havia en relació amb l'àmbit educatiu, i que en alguns aspectes encara hi és. Per tant, amb una visió esperançadora, el que estàvem fent serviria per assolir uns objectius.

Què t'ha aportat la feina de tots aquests anys al Casal?

El retorn del Casal és múltiple. M'ha aportat un creixement personal, des que iniciem una tasca fins que la veiem amb perspectiva. No és un retorn immediat però d'entrada és poder desenvolupar allò que un creu que s'ha de fer. Veure que arriben al conjunt de la societat uns canvis i que els podem gaudir el 2016 quan el 1980 eren impensables.

Quins d'aquests objectius s'han aconseguit en el teu temps al FAGC, primer, i al Casal després?

Un dels més destacats va ser la derogació de part de l'articulat de la Llei de Perillositat Social, així com la legalització del FAGC l'any 1980. Anys més tard, el 1998, un objectiu assolit va ser l'aprovació per part del Parlament de la llei

d'unions estables de parella, que és un reconeixement importantíssim que no s'havia donat fins el moment. El Casal hi va ser a primera línia, amb un paper negociador. No hem d'oblidar que hi havia Convergència al govern amb una consellera d'Unió.

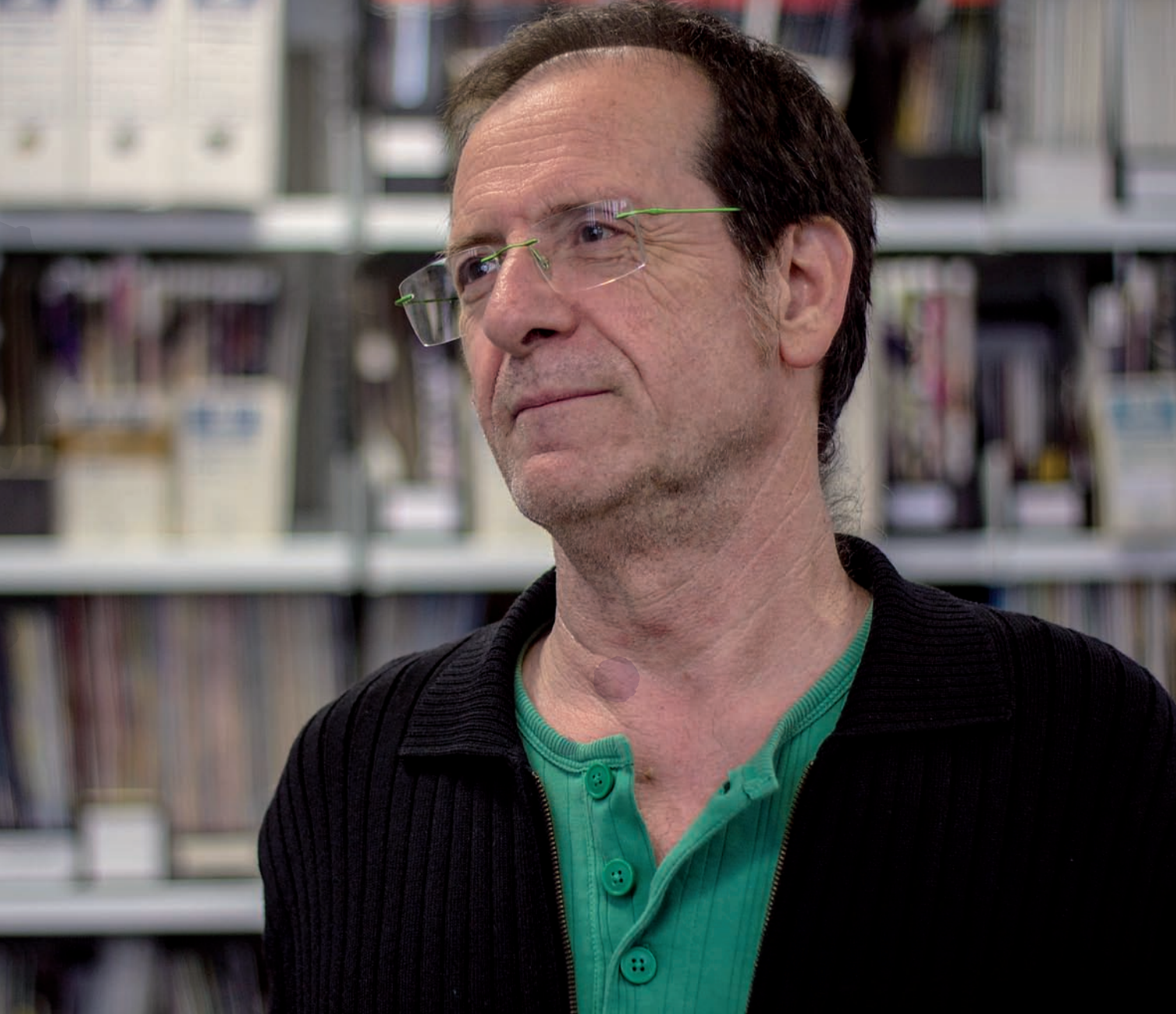
I després va arribar el matrimoni homosexual.

Era impensable creure que podria existir el matrimoni homosexual. De fet, la primera reivindicació pública anys enrere va ser a Vic i el que es demanava era el reconeixement social de la parella homosexual. Creure que el matrimoni era una institució no anava amb nosaltres, el que conjuntament crèiem, adoptàvem i reclamàvem era el reconeixement social. Perquè veiem com de mancats d'autoestima i projecció de futur estàvem llavors. Ens equivocàvem, perquè el 2005 vam tenir el reconeixement més alt en una convivència que és el matrimoni. Per tant, aquest és un guany que s'ha aconseguit amb la trajectòria i que demostra que tot es fa amb temps.

Amb l'arribada dels anys 2000 ocupes el càrrec de president.

Recordo aquesta etapa de manera fantàstica, en un moment de creixement important al Casal. Ens traslladem a la seu del carrer Ample, que té el simbolisme de la

“Arriben al conjunt de la societat uns canvis que els podem gaudir el 2016 quan eren impensables el 1980”

Jordi Samsó. Foto: Pablo González.

“El voluntariat és el major capital que ha tingut i té el Casal”

visibilitat passant d'un quart pis a una planta baixa, de cara al carrer, amb un vidre de transparència absoluta. D'allà vam marxar a Verdguer Callís i allà és la meua etapa de president. En aquesta etapa em vaig incorporar al Govern per la no discriminació de les persones homosexuals. Un moment de plenitud, amb projectes molt importants, però també algunes complicacions i problemes.

Parles de les diferents seus del Casal i, justament, ara

n'acabeu d'estrenar una de nova. Com es viuen aquests canvis?

Als anys 90 vam tenir quatre canvis de seus. Algunes van ser molt ben viscudes i d'altres, sense saber què ens passaria. Però totes han servit per anar veient que el Casal té molt bona rebuda social i que s'hi confia molt.

Quin paper creus que juga el voluntariat, del qual ets coordinador, al Casal Lambda?

Tenim la sort de comptar amb el suport de persones excel·lents. No només per la seva vàlua en diverses competències i disciplines, sinó que fonamentalment es tracta de bones persones. El voluntariat és el major capital que ha tingut i té el Casal. Sense el seu suport mai no hagués estat possible arribar als 40 anys d'existència.

Sívia Morell Capel
Psicòloga del Casal des de fa 30 anys

«El tema de la SIDA va ser emocionalment molt dramàtic»

Defineixi el Casal Lambda en una sola paraula?

Hi ha molts grups, hi ha moltes vessants, hi ha molta feina, hi ha molta gent, hi ha molts voluntaris. Seria un **“petit món”** o una “petita societat”. És difícil trobar una paraula, polièdric.

Com recorda el seu primer dia al Casal?

Acabada la carrera de psicologia vàrem fer un grupet de gent que estàvem interessats en la sexologia i l'Antoni Mirabet, que era el segon psicòleg del Casal, feia uns cursos d'informació. El primer dia? Encara es deia Institut Lambda i la seu era bastant tènica perquè era un quart pis amb escales fosques i vidres trencats. Però quan ja arribaves a dalt trobaves un bon pis amb finestres que donaven a la Ciutadella. Vaig fer els cursos de formació, el Toni Mirabet ens anava ensenyant i em vaig quedar a col·laborar.

Què recorda de l'Antoni Mirabet?

Era jesuïta i això va despertar els seus inconvenients i les seves problemàtiques a l'Institut Lambda d'aquella època. Era psicòleg i s'havia format a la Sorbona, per tant tenia una vessant més humanística que en aquella època no es portava perquè el que es portava era la psicoanàlisi. Ell era més proper a la persona i això era totalment diferent al que m'havien ensenyat oficialment a la universitat. Això t'obre un món de possibilitats enorme. A part, era un home que era molt didàctic, t'explicava molt les coses. Va ser com si fes les pràctiques d'un màster, que en aquella època no es feien, el mateix que jo faig ara amb les meves alumnes i els meus alumnes.

Quins tres moments l'han marcat com a psicòloga del Casal Lambda?

Un va ser portant amb l'Antoni el cas d'un noi que es va suïcidar. Al seu llibre d'homosexualitat, que va ser el primer llibre que es va fer, hi havia una carta de comiat als pares d'aquest noi perquè no podia afrontar i acceptar la seva

homosexualitat amb uns pares que el rebutjaven.

Un altre punt important va ser el tema de la SIDA, veure com es va morint gent que tens al teu voltant i que no pots fer res. Tot i que penso que sí, que es va fer molt, tot el que es podia fer. Reunions casi cada dia amb metges, amb agents de salut, etc. Però això va ser molt fort, emocionalment molt dramàtic.

I després un altre moment menys dramàtic, el tema de l'adopció o del matrimoni. Això és fantàstic, una vessant més positiva i més agradable.

“El Grup Tutti Frutti és un grup de persones homosexuals amb discapacitat intel·lectual”

Què és el Grup Tutti Frutti.

Es tracta d'un grup de persones homosexuals amb discapacitat intel·lectual. És un grup que ara mateix el porten una psicòloga i un educador. Es reuneixen un cop al mes i és una cosa que és difícil, però jo penso que s'ha d'insistir i que poc a poc anirà funcionant. Costa per la mateixa dependència d'aquests nois, perquè moltes vegades no els deixen sortir sols el dissabte a la tarda, no tenen molta independència. Però penso que hem obert un àmbit que estava per cobrir a la societat i que es importantíssim.

Com i quan es crea la secció de psicologia del Casal?

Sempre ha existit, des que es va crear el Casal. Al principi hi havia dos psicòlegs que eren psicoanalistes, en Raúl Atzarini i l'Oracio, la seva parella. Després ja va agafar el relleu l'Antoni Mirabet i després jo. Ara mateix tenim un equip de psicòlegs que són màster en sexualitat i que han passat pel Casal a fer les seves pràctiques.

Silvia Morell. Foto: Pablo González.

Durant tot aquest temps, què ha aportat al Casal Lambda i què li ha aportat el Casal?

Durant tots aquests anys, a part de l'assistència individual terapèutica, el que hem aconseguit és que des del 2002 fem formació universitària amb màsters. Actualment encara fem el de la UB (Universitat de Barcelona) de teràpia sexual i de parella. Això és importantíssim perquè gent que treballa en l'àmbit de la sexualitat, psicòlegs en general, infermers i infermeres o metges i metgesses venen al Casal. Sempre he intentat que les classes siguin al Casal perquè, com a mínim, vinguessin una vegada en la seva vida a una associació LGTB. Ha sigut un pas important tenir convenis amb universitats. Ara també tenim conveni amb la Universitat de Pàdua i,

“El que hem aconseguit és que des del 2002 fem formació universitària amb màsters”

.....
cada tres o sis mesos, ens envien alumnes. Això és un tema important, tot el tema de formació.

Jo gairebé formo part del mobiliari. He aportat la constància, el treball de formigueta. I què m'ha aportat? Doncs amistats de tota la vida, obrir-me la ment... Tot. La meua vida no seria igual si hagués treballat en un despatx o en qualsevol altre tema, això està clar.

Josep Anton Rius Tort
Cara jurídica del Casal durant 25 anys

«El Casal no es va crear per ser clandestí, sinó una institució totalment reconeguda»

Amb quina paraula definiria el Casal?

Fonamental. L'evolució de la societat catalana sense el Casal Lambda no hauria estat possible.

Quines han estat les seves funcions al Casal?

Era la cara visible dels advocats que col·laboraven amb el Casal. Portava un servei personal de consulta jurídica especialitzada en temes LGTB un cop a la setmana, gratuït i sense necessitat de ser soci. Aquest servei ha estat un punt de referència durant molts anys. També es feia actuació política i va ser molt important amb la primera llei que es va crear al Parlament, encapçalada per Núria de Gispert. En el últims anys que vaig estar en actiu al Casal, també feia una tasca amb el grup de gent gran per crear un nucli i oferir informació.

En què consistia la tasca jurídica que desenvolupava al Casal?

Al començar, quan la gent anava a fer una consulta, la secretaria els posava en contacte amb mi i resolíem els problemes. Més endavant es va constituir una consulta fixada un dia a la setmana i participada per quatre advocats. Gent diversa amb problemàtiques diverses acudia al servei i se l'orientava jurídicament. A la vegada que s'oferia el servei, un altre objectiu era detectar problemàtiques que afectessin al col·lectiu en general. Al llarg del temps es va arribar a diverses conclusions importants.

Com ha evolucionat el Casal jurídicament durant aquests anys?

A l'inici, quan jo encara no hi era, es va constituir com una associació davant de notaris per part de persones que, bàsicament, no eren homosexuals i que tenien un cert

“Portava un servei personal de consulta jurídica especialitzada en temes LGTB un cop a la setmana al Casal Lambda”

renom. Recordo un metge del Clínic, per exemple. Es volien evitar problemes pel fet de no estar constituït. Llavors no es coneixia com a Casal, sinó com a Institut Lambda. Hem de situar el tema en una època - feia tres anys que havia mort Franco- en que hi havia grups de reivindicació i de tarannà polític, alguns de caràcter anàrquic, hi havia escissions, es compartien espais...

El Casal és una associació, era més de suport i deixava el tema polític una mica de banda. Un espai de trobada i de recollida d'informació, i crec que encara és el lloc on hi ha més publicacions del moviment LGTB al llarg de la història recent. Tothom que vulgui estudiar el moviment gai d'aquesta època ha d'anar al Centre de Documentació Armand de Fluvià i consultar tota la informació que hi ha custodiada allà. També es van crear diferents departaments, com el de psicologia, i grups d'experimentació. **Un cap de setmana recordo que vam estar tancats en un lloc experimentant la nuesa. En aquella època es feien coses així.**

Va ser clandestí en algun moment?

El Casal mai va estar en la clandestinitat. De fet, no es va crear per ser clandestí, sinó una institució totalment reconeguda i per això la van crear persones que, oficialment, no eren gais i que eren professionals reconeguts per donar-li

Josep Anton Rius Tort. Foto: Pablo González.

un aire “seriós”. De fet, el Casal va ser la primera institució legal d’aquest tipus.

Com recorda el primer dia al Casal?

Doncs el primer dia era com sempre amb por. Estava al Passeig Picasso, en un pis molt gran a dalt de tot i sense ascensor. Picar a la porta per primera vegada era fort, però sempre hi havia persones que t’acollien molt bé en una època en que les coses eren molt diferents.

Moments importants del Grup de Tardor?

Primer, la idea de crear-lo. Hi havia tota una tasca d’inici i comunicació entre els membres, crear vincles per trencar el tema de la soledat. Dins de la junta jo era el responsable d’aquest grup. Un segon moment va ser el trencament d’aquest projecte, hi va haver disparitat de criteris. Penso que això no ha estat bo pel Casal. **[En l’actualitat el Grup de Tardor torna a funcionar]**

“Tothom que vulgui estudiar el moviment gai d’aquesta època ha d’anar al Centre de Documentació Armand de Fluvià”

Un fet que destaquï del Casal?

El problema d’una noia transsexual que tenia problemes al seu gimnàs pel vestuari que havia d’utilitzar: el masculí o el femení. No la deixaven entrar ni a l’un ni a l’altre. Al final, després de moltes trifulgues, es va aconseguir que li donessin un espai únic per a ella. És un cas que m’ha vingut al cap, n’hi ha molts i molts més.

Sergi Cubell Ciberio

Coordinador del Grup de Joves i secretari del Casal Lambda

«La clau de l'èxit del Grup de Joves és la riquesa d'un conjunt molt variat on tothom hi té cabuda»

Què es per a tu el Casal Lambda en una sola paraula?

Referent. El Casal Lambda és un referent en empatia, acompanyament, creixement i identificació.

Com recordes el teu primer dia al Casal?

El primer dia l'Esteve Amorós em va fer l'acolliment i em va informar sobre tot el que es feia al Casal i les instal·lacions. Recordo que vaig arribar fet un sac de nervis perquè anava amb una mica de por i inseguretats, era un persona molt més reservada i tímida llavors. Per mi entrar al Casal era molt important en aquell moment i tenia moltes expectatives i inquietuds de com seria l'experiència. Això va ser un dijous de novembre del 2014, i el següent diumenge hi havia Ball del Casal, que llavors era mensual, i va ser la primera vegada que em relacionava amb gent del Casal en una activitat formal com a voluntari. Recordo que estava nerviós però amb moltes ganes de conèixer gent i amb molta il·lusió. Crec que van ser aquestes ganes les que van fer que passats els cinc minuts desaparegués la vergonya i m'ho vaig poder passar molt bé, que és el que estava buscant.

Com i per què es fa refondre el Grup de Joves?

Quan jo vaig arribar al Casal, el Grup de Joves s'havia difuminat bastant i no hi havia un cercle de gent consistent com hi ha ara o com en aquells moments ho eren el Grup de Dones o el de Tardor. Érem dos o tres joves que estàvem al Casal fent alguna acció puntual, participant com a voluntaris, però no com a grup. Aleshores, a la primavera del 2014 va arribar al Casal una associació de joves LGTBI de la zona metropolitana de Barcelona que es deia Joves Metropol. Per diferents motius no continuaven com a associació i van proposar integrar-se al Grup de Joves del Casal, que en aquells

moments era pràcticament inexistent. En aquell moment va sorgir la idea. Això va trigar uns mesos i va ser a la tardor quan finalment va néixer el nou Grup de Joves amb un primer sopar de castanyada a finals d'octubre: dos o tres del Casal, alguns de Metropol i una persona nova de fora. Aquest primera trobada, organitzada amb l'ajuda del Jordi Samsó i del Jordi Olivella, va anar molt bé i a partir de llavors vam anar fent activitats senzilles (pel·lis, jocs de taula...) els dissabtes cada quinze dies i a partir d'aquí el grup va anar creixent en tots els sentits.

Com ha evolucionat?

A partir de llavors vam anar agafant múscul i augmentant la freqüència de les trobades i això es va traduir en més visibilització, més activitat i, per tant, més persones. En pocs mesos vam passar a fer activitats setmanals i cap a la primavera del 2015 el grup ja tenia més de 30 membres i des de llavors vam anar organitzant festes, participant en manifestacions, en accions diverses fora del casal, sempre creixent de manera fluïda. I fins al dia d'avui, en què som un grup amb 70 membres, molt potent dins el Casal i molt actiu, l'evolució ha estat molt satisfactòria a nivell associatiu i també personal i humà.

Què aporta aquest grup als joves que l'integren?

Som molts perfils de gent diferent amb inquietuds diferents, per tant el que el grup aporta varia en funció de la persona. En general penso que a tots ens aporta un espai de confort, comoditat, identificació amb persones semblants, llibertat emocional i ideològica. Un espai comú on, a través de dinàmiques, tots ens sentim acompanyats i còmodes amb persones amb les que ens podem identificar. A partir d'aquí, hi ha també altres interessos. Jo crec que hi ha persones a les

Sergi Cubell. Foto: Pablo González.

“Un espai comú on, a través de dinàmiques, tots ens sentim acompanyats i còmodes amb persones amb les que ens podem identificar”

.....

que el grup els aporta un creixement personal i emocional molt important, i habilitats socials. Hi ha altres persones a les que els aporta a nivell de continguts i teòric, cultural, ideològic i d'activisme. I també hi ha persones per les quals el Casal representa un cura, que es troben en una situació més complicada d'homofòbia interioritzada, de doble vida, de no acceptació o d'altres problemes personals i que, per tant, el Grup de Joves els suposa una teràpia. Al final aquesta és la part bona, un grup molt diferent que en molts casos és capaç de satisfer necessitats molt variades de persones diferents

Quina és la clau del seu èxit?

Considero que és aquest caràcter transversal, multidisciplinari i heterogeni el que aconsegueix una mica que el grup pugui avançar i créixer tant perquè no està enfocat només cap a un perfil de persona o una corrent. És un grup divers on tothom pot encaixar independentment de la seva ideologia, interessos i situació personal, familiar o econòmica. La clau de l'èxit del Grup de Joves per mi és aquesta, la riquesa d'un grup molt variat on, d'una manera o altra, tothom hi té cabuda. Precisament, l'eslògan que vam utilitzar per l'espot, “Sigueu com sigueu hi tens la porta oberta”, reflecteix a la perfecció aquesta realitat. És una manera de que tothom se senti a gust, i així el grup va creixent i es manté viu.

Quins tres moments t'han marcat com a coordinador del Grup de Joves del Casal Lambda?

Un moment que recordo amb molta estima és el primer sopar,

perquè va ser el resultat real d'un projecte que portava molt de temps parlant-se. Calia refer i impulsar el Grup de Joves, i no era fàcil. Veure després que el sopar va ser un èxit malgrat les dificultats econòmiques, començar de zero i no conèixer-nos. Ja com a coordinador del grup, un altre moment important ha estat el dels acolliments. Hauré fet més d'una cinquantena de benvingudes a nous joves que han acabat entrant al grup i són moments que em marquen molt. Tot i ser més formal i institucional també té una part molt bonica que és tenir un primer contacte amb la persona que arriba al Casal, que potser està nerviosa i té problemes o complexos, i tu l'has d'acollir i guiar. Li has de transmetre alguna vibració perquè continuï. Un altre moment que m'ha marcat és la primera manifestació a la que vam anar. El Grup de Joves va començar a caminar el novembre del 2014 i el juny del 2015, coincidint amb el dia de l'Alliberament del 28-J, vam decidir anar a la mani i recordo aquella imatge de tot el grup amb la pancarta i les banderes avançant pel carrer Pelai i per la Rambla. Va ser un moment de satisfacció plena a nivell associatiu i també personal, un èxit col·lectiu d'un grup que feia tan sols vuit mesos que havia arrencat.

També va ser important el projecte de l'espot, especialment durant el juliol de l'any passat, que va ser quan el vam rodar i quan més intens va ser tot. Era una feina molt diferent que no havíem fet fins ara en la nostra rutina habitual d'activitats i implicava un volum de feina i de persones molt gran, una coordinació bastant complexa. Però va ser molt gratificant, dels moments en què més he rigut i a la vegada dels més complicats i esgotadors per les necessitats que hi havia i el gran nombre de voluntaris que van participar-hi. En vaig aprendre molt.

Durant tot aquest temps, què t'ha aportat a tu el Casal i què hi has aportat tu?

M'ha aportat moltíssim. Tant com a voluntari, com quan he estat a les comissions, com a coordinador del Grup de Joves i com a secretari del Casal. M'ha aportat molt grans moments: conèixer personalitats, conversar amb polítics, anar al Parlament a actes amb el President i aquest tipus d'afers institucionals. A nivell personal, sobretot, ha estat un creixement exponencial. De vegades sembla que com a coordinador només ajudo, però a mi també m'han ajudat molt pel que fa al factor humà, és a dir, amistat. Quan estàs i treballes amb gent del Casal, comparteixes activitats, sopars, festes i estableixes vincles que, alguns, acaben madurant i es converteixen en bones amistats. Porto només tres anys al Casal però han estat molt intensos. Tinc una relació molt intensa amb el Casal perquè és un lloc que m'ha creat sentiments molt enfrontats, és a dir, moments d'esgotament, d'estar fart, de frustració i d'estrès màxim, però també de màxima felicitat, grans moments i un creixement brutal. En definitiva, una muntanya russa emocional. Què he aportat jo al Casal? El que jo sempre he intentat aportar és feina, constància, lluita, responsabilitat, coneixement, voluntat, empatia i, sobretot, molta motivació per tirar endavant el projecte del Casal.

El voluntariat al Casal

Esteve Amorós,

*voluntari del servei d'informació
i acollida del Casal Lambda*

«Un centre de vida, **convivència** i aprenentatge. Jo volia fer un voluntariat i tenia clar que el volia fer en el món LGTB. Vaig tenir una xerrada amb el Jordi Samsó sobre quines activitats podia fer, que m'interessessin i que fossin útils pel Casal.

El servei d'informació atén les persones que venen per primera vegada al Casal. Si necessiten més informació, fem una acollida on la persona també pot explicar la problemàtica que té. La meua feina és escoltar aquesta persona i veure de quina manera el Casal la pot ajudar.

Un moment important va ser la primera acollida que vaig fer. Era un noi de 17 anys. Va ser la primera persona amb qui vaig sentir la satisfacció de fer possible que algú expliqués la seva situació i les seves pors. Poder escoltar-lo i acompanyar-lo al llarg d'un cert període.»

Antoni Martín,

*responsable del Centre de Documentació
Armand de Fluvià entre el 2012 i 2016*

«**Compromís.** El primer dia, una entrevista amb el president del Casal, l'Emilio Ruiz: era la primera vegada que tenia un contacte amb el Casal Lambda. Al cap de pocs mesos de començar el que en principi era només una relació laboral, veus que necessiten un cop de mà i comences a veure des de dins el col·lectiu, comences a entendre la importància dels drets.

Ets la cara visible del centre de documentació de temàtica LGTB més important de tot l'estat. Ets responsable, per exemple, de la parada de Sant Jordi, que recapta diners per a l'adquisició de nova bibliografia per al centre, en una jornada en què el Casal surt al carrer.

Des del Centre de Documentació hi ha el projecte de fer el catàleg en línia perquè des d'Internet es pugui veure quina informació tenim al Centre de Documentació, la digitalització del fons i tasques de futur que volem encetar a la nova seu.»

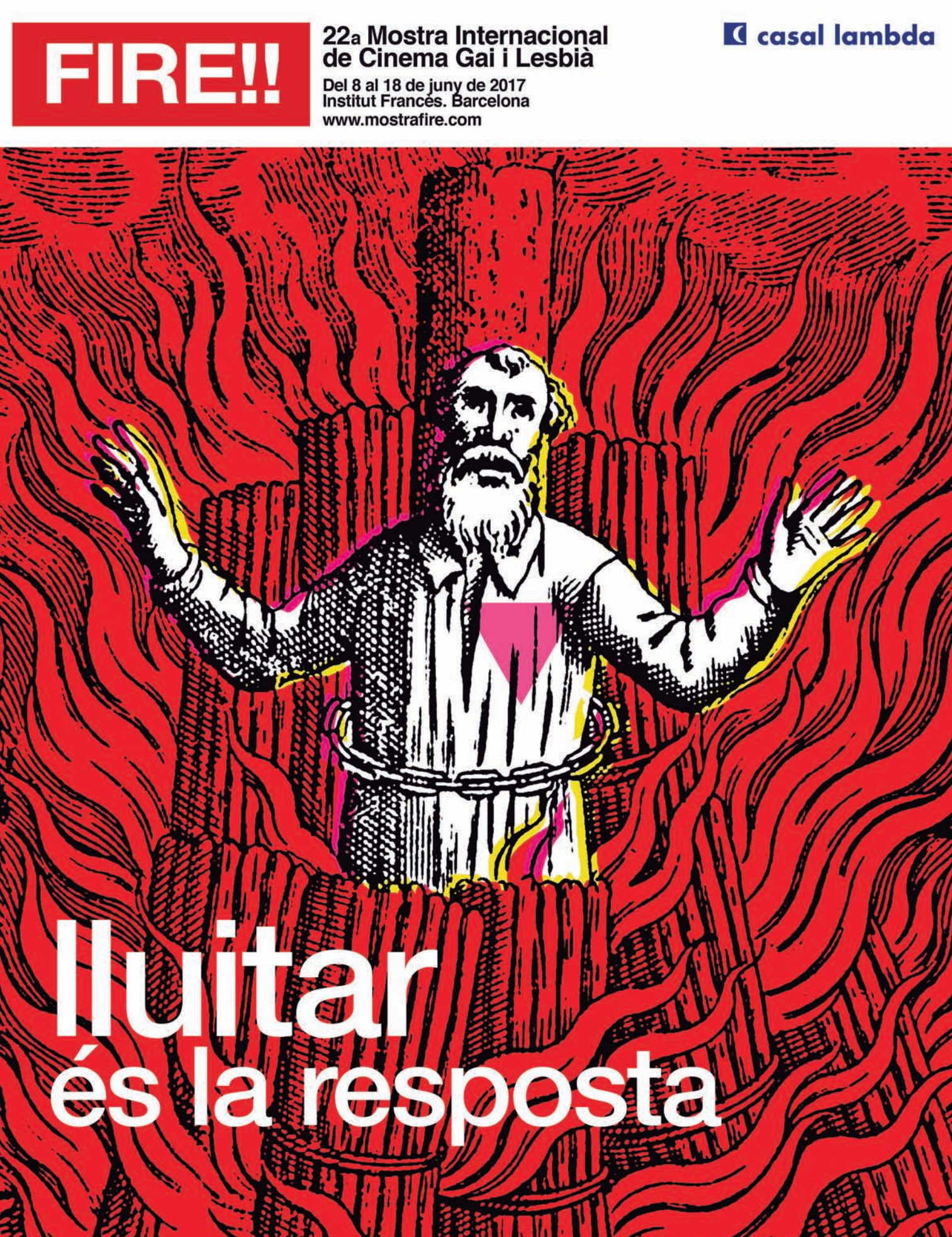
Reunió Voluntariat del Casal. Anys 2000

FIRE!!

22a Mostra Internacional
de Cinema Gai i Lesbià

Del 8 al 18 de juny de 2017
Institut Francès. Barcelona
www.mostrafire.com

 casal lambda

lluitar és la resposta

Exposició staff i col·laboradors

Ramon Feliu,

voluntari de manteniment i informació del Casal Lambda

«Un **acolliment**. Un lloc on trobar-se i que et recull. Vaig arribar al Casal a través de la propaganda en tríptics que s'anava deixant als locals d'ambient. Jo venia del moviment associatiu, de minyons escolta, i em vaig enganxar al Casal Lambda. Hi havia el Roger Revilla, que també era de minyons i el Jordi Escudero, que era de l'esplai. Era la continuació del que havíem fet fins llavors.

Sóc una mica “*el lado oscuro*” del Casal Lambda. Tothom veu que l'ordinador funciona, que hi ha una base de dades, que hi ha una plana web però ningú sap ni d'on surt ni com funciona. Jo i el Jose García érem els dos informàtics del Casal i entre els dos anàvem fent la web, programes per a informació, instal·lacions de servidors, etc. Érem la part tècnica, la part que no es veu. Des d'aleshores he estat al Servei d'informació i he ajudat, bàsicament, en ‘manteniment’ per dir-ho d'una altra manera. Actualment hem arribat a un nivell bastant bo. Tenim programari fet per nosaltres. No hem de dependre de ningú per fer funcionar el sistema.

El Casal és com un pop, si t'apropes massa, t'estreny. Si t'involucres massa, arriba un moment que et pren hores. L'alegria més gran és que et sentis útil, que les coses que fas serveixen. Cada persona que atens o cada persona que entra a la web, és com es troba bé.»

Joan Melús,

antic coordinador del Grup de Muntanya del Casal Lambda

«El Casal Lambda és **acolliment**. I espero que ho pugui fer durant molts anys encara. Perquè per a molta gent encara és molt necessari. Molta gent necessita tenir un lloc segur, on el reconeguim tal com és, on se senti normal.

Durant tots aquests anys que porta funcionant, el grup de muntanya ha ajudat a molta gent que ens enviava la psicòloga del Casal per a que tinguessin una visió més àmplia del nostre món, o per conèixer gent amb qui es trobessin a gust i que veiessin una manera de viure la seva sexualitat diferent i sense cap prejudici com el que es podien trobar en altres ambients. En això és en el que el Casal sempre ha reconegut al grup de muntanya: ha fet una tasca molt bona de socialització.

Pràcticament cada mes fèiem una sortida, omplint autocars. Hi havia llista d'espera de gent que volia venir a les sortides de caps de setmana o Setmana Santa o estiu. Un any vam fer l'Aneto, vam estar quatre dies al Pirineu Aranès. L'any anterior havíem estat al mont Perdut i a la Pica d'Estats hi hem anat tres o quatre vegades.

Els organitzadors van fer un grup d'amics molt ampli, que va estar funcionant durant molt de temps. Encara ara, que ja molta gent no ve a les excursions ni participa al Casal, ens continuem trobant com a amics, fent diverses festes o per dinar i xerrar. Vam crear un nucli d'amistat molt important en aquella època.»

El voluntariat al Casal

Oriol Escales,

antic membre del Grup Jove, la Comissió Permanent i la Comissió Unitària 28-J entre 1999 i 2004

«El Casal em va permetre ser jo mateix, ser persona, ser qui era i **trobar-me**. Vaig passar per la porta 200 vegades dies abans d'entrar. Però quan vaig entrar va ser com quan saltes d'un trampolí, l'espai que hi ha entre que saltes i toques l'aigua, que estàs veient que arriba i quan entres i et diuen "Bon dia" ja hi ets.

Una manera de poder ser tu mateix era precisament trobar un espai on ser persona i on ser tu. Vaig poder ser jo mateix quan vaig entrar al Grup Jove. Els meus amics més íntims segueixen sent els del Grup Jove 15 anys després.

La Comissió Permanent era un pas més. El Casal m'havia donat molt, m'havia permès créixer i aparèixer, que sorgís el meu jo real, i formar part de la comissió era una manera de tornar el favor a nivell personal, implicar-me més.

Els 28 de juny eren un moment culminant on es materialitzava una feina de molts mesos. Barcelona i Catalunya tenen un teixit associatiu molt plural i divers, per tant la feina d'intentar que fos una celebració realment unitària tenia darrere molt d'esforç.»

Roger Revilla,

antic president i tresorer del Casal Lambda entre 1996 i 1999

«**Complicat**. Les persones som complicades, a part de la problemàtica intrínseca del fet homosexual, cadascú te un caràcter i un bagatge anterior que el fa més o menys hàbil a l'hora de relacionar-se amb els altres. Prendre decisions entre un grup -la junta a vegades són sis però a vegades poden ser deu- no sempre és fàcil, no sempre tothom pot estar d'acord. És una trobada d'interessos que des del punt de vista de la gestió de la Junta, de vegades esdevé conflictiu.

Estàs fent coses molt diferents i has d'adequar-te a cada una, que crec que és un gran aprenentatge, la facilitat per adaptar-te a la situació i poder negociar, mediar i pactar amb coses molt diverses.

Un fet molt important que va destapar el calaix legislatiu per anar treballant tots els aspectes que després s'han assolit, com el matrimoni o l'adopció, va ser l'aprovació de les Llei de parelles de fet l'any 1998. El Casal havia tingut una relació molt bona amb partits de l'òrbita de l'esquerra però en aquell moment la interlocució es va obrir a altres forces polítiques amb una altra ideologia. I això jo penso que va ser molt positiu i va ser molt enriquidor.»

Muntatge del Centre Documentació Armand de Fluvià a la seu Verdaguer i Callís (2006)

El voluntariat al Casal

Piero Perrone,

voluntari del Centre de Documentació Armand de Fluvià

«**Amistat.** Jo vaig entrar al Casal Lambda l'any 2000 més o menys. Ja col·laborava en una altra entitat, estrangera. Sabia d'ell i havia notat que de totes les associacions que hi havia a Barcelona, era una associació seriosa. Quan vaig arribar al Casal, vaig trobar el Jordi Samsó, que em va fer l'acollida. I ara som molt amics.

M'he adonat de què significa que hi hagi algú que t'escolti. Per exemple, un dia va venir un noi gairebé tremolant a la porta del Casal perquè necessitava parlar amb algú. Estava espantada i pensava que no hi havia sortida per a la seva situació. I la va trobar. Ara el veig anar pel Casal amb un aire feliç i una nova llum que li surt dels ulls. I, això, a mi, em dóna la vida. Perquè veig que estem servint per alguna cosa.

Els moments negatius moltes vegades serveixen per a coses positives. Ha passat tres vegades que s'ha perdut tota la documentació electrònica i hem hagut d'agafar llibre per llibre del Centre de Documentació i tornar a insertar-los a l'ordinador. Però tens la certesa que tot el que estàs fent i tot el que faràs al Casal, si no et serveix a tu, li servirà a algú altre.»

Araceli Moreno,

treballadora i voluntària del Casal Lambda durant 24 anys. Encarregada del Festigai

«Quan entres el casal ja t'enganxa, amb les persones i amb l'associació. T'impliques més del que et toca implicar-te. Potser li he dedicat més hores de la meua vida que a casa meua i a la meua família. Hi ha moltes persones que donaven per fet que era lesbiana. Jo tampoc he anat dient què sóc, la meua vida privada no li interessava a ningú. El problema va ser amb el meu marit, quan li deia que tenia amics així i ell no ho entenien. Li vaig remarcar que les meves amistats eren les meves amistats.

He estat secretària de la psicòloga, he portat l'advocat i he fet moltes coses. Ara estic jubilada. No tenia ni punyetera idea que existia el Casal, però tinc molts amics gais. Jo buscava feina perquè havia estat vivint a l'estranger i no tenia intenció de tornar-hi. Tenia un nen, el meu marit estava estudiant un doctorat i jo havia de treballar. I em van dir que podia anunciar-me. Em van trucar del Casal perquè necessitaven una senyora de la neteja. Vaig començar a quedar-me més estona, anava fent coses a la biblioteca i així va ser com vaig canviar el netejar pel Centre de Documentació.

El Festigai és un festival de gent amateur que una vegada a l'any fa el que més li agrada, fa actuacions. El primer festival es va fer a la primera seu del Casal i damunt un tauló de fusta van fer quatre actuacions. Potser feia dos o tres anys que era al Casal i veia els assajos. Un any vaig preguntar i em van dir que no es feia perquè el que ho organitzava ho havia deixat. Vaig implicar a un amic meu que era voluntari i li vaig dir: "O el fem tu i jo o no es fa mai més".»

Grup de Joves del Casal Lambda durant l'última edició de la Lali Jove!

L'ANNA VA TRIAR AGAFAR EL MÒBIL.

I ara la seva filla és morta.

Aquesta història està basada en un accident real. Les decisions que es prenen abans i durant la conducció poden tenir conseqüències irreversibles, en la nostra vida i en la dels altres.

AL VOLANT, TRIA EL BON CAMÍ

Política LGTBI

Anna Simó,

*Diputada d'ERC al Parlament de Catalunya
i membre de la mesa del Parlament*

«**Lluita.** Són molts anys lluitant per la normalitat, per la igualtat, per l'equitat, per posar de manera primerenca el debat sobre la taula dels polítics. També per ser prou visionaris com per saber que sense fer una feina de grup d'interès davant dels que fem, l'exercici dels drets de les persones LGTBI quedaria molt sobre el paper. Per tant el Lambda és referent i degà en la lluita pels drets de les persones LGTBI.

El Lambda va anant picant a totes les portes de les formacions polítiques que teníem i tenim representació institucional, i ha estat sempre molt a sobre. No feia distincions, la qual cosa era més inclusiva. Tots els partir hem estat convidats a parlar amb el Lambda hem independentment de la nostra ideologia.

Porto molts anys duent els temes LGTBI del meu partit tant en el govern com en el Parlament. De fet vaig tenir el gran honor de ser la relatora de la llei contra la LGTBIfòbia al Parlament, que va ser una feinada també del Lambda i això s'ha d'agrar. Aquests anys m'han enriquit, m'han format com a ciutadana i mai no podré donar prou les gràcies a gent com la del Lambda per tota la feina que han fet i per ajudar-me a mi i a tants de milers i milers de catalans i catalanes a veure la vida amb els colors de l'arc de Sant Martí».

Tato Cantín,

Militant i membre de la plataforma LGTB del PDCat

«**Valentia.** Fa 40 anys, vaig ingressar en el Casal Lambda de la mà del gran Armand de Fluvià. En aquell moment el Casal i el FAGC van ser una cosa molt important. Van ser una gent molt valenta. No estava ben vist i la veritat és que era difícil, era tenir coratge poder estar on estaven i poder sortir de l'armari en el moment en què vam sortir.

El primer dia va ser curiós, me'n recordo perfectament. Em va portar l'Armand, eren quatre, quatre persones. La veritat, em va sobtar, la primera associació gay, jo amb 17 anys, quasi que em tremolaven les cames de trobar-me gent com jo, era una cosa realment inaudita en aquell moment.

Em vaig fer militant de Convergència fa poc temps relativament. Per tant, he tingut més relació personal que política amb el Casal. Jo tenia un restaurant gay a Barcelona a través del qual sí hi vaig tenir relació per totes les qüestions de les Gay Prides de llavors.»

Carme Porta,

Activista feminista i LGTBI

«**Referent.** Jo era prèvia al Casal, estava al grup de lesbianes feministes, allà a Ca La Dona. Recordo haver venut bons d'ajut per fer possible el Casal. I a partir d'aquí va sorgir l'Institut Lambda, que ha estat referent històric i actual del moviment LGTBI al que jo hi vaig anar des del seu inici, des de la inauguració. Al Casal Lambda he estat com a casa meva; més des del moviment que des de un contacte extern d'un partit o d'una organització política.

El Grup de Lesbianes Feministes de Barcelona, quan es va crear, era un petit grup de dones del moviment feminista de la Coordinadora Feminista de Catalunya d'aquell moment, que necessitaven i reclamaven visibilitat. De fet, era l'únic grup específic de lesbianes que hi havia en aquell moment i es va començar a tenir relacions amb altres grups, entre ells el propi Casal. Des de llavors han passat moltes coses. El grup, però, ha desaparegut com a tal i, evidentment, han aparegut molts grups de lesbianes, dins i fora de Barcelona, que segueixen la tasca de formes diferents i segueixen treballant per donar visibilitat del col·lectiu de lesbianes. »

Mireia Mata i Solsona,

*Directora general d'Igualtat del Departament de Treball,
Afers Socials i Famílies de la Generalitat de Catalunya*

«**Dignitat.** Per a mi, durant aquests 40 anys, el Casal ha representat la lluita dempeus, persistent, constant, en circumstàncies moltes vegades molt adverses, pels drets i per la llibertat de ser com cadascú vulgui ser.

El Casal Lambda ha aportat tota aquesta saviesa, tota aquesta resistència, tota aquesta experiència. La Generalitat al Casal, en canvi, potser li ha aportat al Casal més disgustos que bons moments. Potser un moment que jo recordo emotiu és el 17 de maig quan al Parlament es fa l'acte de reconeixement i les paraules de l'Armand. Crec que és un moment bonic, emocionant i un moment en què es reconeix un aniversari, una trajectòria, però es paga un deute, perquè es deuen moltes coses.

El Casal és una institució degana. És molt important donar valor a la gent que puja, a la gent que comença, que són nous i aporten coses. El reconeixement a aquesta experiència és molt necessari i és important que sempre recordem que no és el mateix ser diferent avui a ser diferent fa 40 anys. Diferent amb totes les cometes, però amb totes les cometes que en aquell moment representava aquesta reivindicació per la dignitat, aquesta lluita per la llibertat que llavors no era fàcil sinó que era anar a contracorrent.»

Jordi Casas Herrero,

Membre de la Sectorial d'ICV en l'àmbit LGTB

«**Activitat.** El Casal Lambda és un espai que ha sigut d'activitat i recollida de gent, un espai que en els moments més durs va servir a molta gent per expressar la seva sexualitat, per trobar-se amb gent d'igual a igual i, sobretot ara, amb el tema de la gent gran.

Destaco tres moments importants en relació al Casal. Un dels més importants va ser l'aprovació en el Congrés dels Diputats a Madrid de la Llei de matrimoni per a parelles homosexuals. Un altre fet, per nosaltres va ser quan vam formar part del Govern de la Generalitat i així vam poder establir una relació molt més directa entre les entitats i associacions amb el Govern. I el tercer, recordo un sopar que vam fer al Casal que se'ns va convidar i hi va haver una molt bona cordialitat entre la gent que hi havia amb les entitats polítiques.

La sectorial LGTB d'ICV, des de la seva creació fa 20 anys, va forçar molt més el carro i, sobretot, va discutir sobre polítiques de sexualitat i homosexualitat. Crec que és bo que també dintre dels partits hi hagi algú que vagi apretant, sobretot per tota aquesta gent que encara pensa que l'homosexualitat, encara que sigui molt d'esquerres, no cal defensar-la si no et toca directament.»

Xavier Moral,

Militant de base del PDCat i lingüista

«**Vaixell.** El Casal Lambda és un gran vaixell que fa una singladura des de fa molts anys. Constantment va avançant i alhora, a dintre del vaixell, hi ha molta gent de molta diversitat i de moltes proveniències diferents. El Casal sempre ha estat una de les entitats de referència de la societat civil LGBTI de Catalunya i del moviment.

Des de Convergència, ara PDCat, sempre ha tingut una relació amb el Casal. Especialment en alguns moments històrics, com quan es va fer la primera llei de parelles de fet, sobre l'any 98. En conteses electorals, el Casal ens convidava a tots al típic debat. També hi va haver relació, jo la vaig viure de prop, quan es va començar a treballar el tema de persones grans LGBTI amb una resolució del Parlament, fa més de 10 anys, i amb altres temes del dia a dia de l'actualitat política, evidentment.»

.....

Aprovació de la Llei contra la LGTBI fòbia al Parlament, any 2014. Foto: Famílies LG

El Casal Lambda celebra el seu 40è aniversari

Després de quatre dècades treballant per a la visibilització, la difusió de la cultura i el foment del lleure del col·lectiu LGTBI, el Casal Lambda celebra el seu aniversari amb aquest número monogràfic de la Revista Lambda, una exposició, un documental i la comunicació a través de les xarxes socials.

Exposició

L'exposició parteix de la tasca fonamental que el Casal Lambda ha dut a terme al llarg dels seus 40 anys: la creació de referents positius per a la plena normalització social del fet homosexual a Catalunya. El projecte ha estat liderat per l'Andreu Minoger, gestor del patrimoni cultural i membre del Grup de Joves. Amb aquest objectiu, l'entitat ha anat desenvolupant diverses funcions, des d'esdevenir un espai d'acollida i de trobada per a la gent del col·lectiu, a la tasca de difusió a través de la seva revista, la participació als mitjans o la reivindicació de drets i llibertats. Aquestes diferents facetes desenvolupen els diferents àmbits expositius. A més, també inclou un espai memorial dedicat a l'impacte que la sida ha tingut en el col·lectiu i el propi Casal.

La recerca d'informació ha estat possible gràcies a implicacions diverses. Cal destacar la col·laboració del Centre de Documentació Armand de Fluvià, del qual s'ha pogut extreure molta informació sobre la història de l'entitat i els principals esdeveniments que l'han marcada, així com l'ús de diferents documents interns del Casal. D'altra banda, el testimoni i les experiències de les persones i grups que han format part del centre durant d'aquests anys també ha ajudat a ordenar i classificar el contingut. Finalment, també hi ha hagut la col·laboració del Projecte dels Noms, que va cedir el seu tapís memorial de la sida, a banda de diversos voluntaris del Casal.

L'exposició s'ha dut a terme en tres espais molt dispars: l'Institut Francès, l'Espai Francesca Bonnemaison de l'Escola de la Dona i la nova seu del Casal Lambda. Degut a això s'han hagut de transportar i adaptar els continguts, però s'ha arribat a un públic més nombrós i divers. "És gratificant donar a conèixer la tasca realitzada per una entitat fonamental per al col·lectiu LGTB català com el Casal Lambda. A nivell de coneixements, el principal repte ha estat encabir d'una forma sintètica i entenedora tot allò que han suposat aquests 40 anys del Casal Lambda, així com la selecció d'aquells materials més representatius", destaca Minoves.

Documental

Amb motiu de la commemoració del 40 aniversari del Casal Lambda, s'ha realitzat un documental que recull els fets més significatius d'aquestes quatre dècades d'activisme i germanor a través del testimoni de més de 40 persones entrevistades, a més de material d'arxiu històric cedit pel Centre de Documentació Armand de Fluvià i per TV3. El projecte va ser encarregat al Jordi Pros, comunicador audiovisual i membre del Grup de Joves, que ja ha realitzat altres vídeos, com l'espot dels joves. Pros ha comptat amb l'ajut d'en Jordi Samsó, Vicepresident del Casal, per a la gestió de les entrevistes i amb la col·laboració de GaylesTV i IdemTV per al rodatge.

Hi ha entrevistes a membres de l'organització i voluntaris del Casal, i també externs, com ara figures del món de la política, l'empresariat, l'art o l'associacionisme LGTB. Aquestes persones han explicat la seva relació amb el Casal, els moments

Exposició sobre els 40 anys del Casal Lambda a l'Institut Francès de Barcelona. Juny de 2016

més destacats que hi havien viscut o què suposa per a ells i elles el Casal en una sola paraula. La intenció ha estat construir el llegat d'una entitat històrica a partir de petites peces encaixades entre elles. Destaca la varietat de perspectives que hi apareixen degut al canvi generacional: les persones que van viure l'inici de l'Institut Lambda relaten una època en què les condicions eren molt diferents a les d'ara.

“Realitzar aquest documental m'ha aportat poder gaudir de totes i cada una de les històries, dels fets, de les anècdotes, etc. Per mi ha significat un gran plaer poder-los entrevistar personalment, com el nen petit que escolta el conte explicat pels seus pares o avis”, remarca Pros sobre el projecte. La següent fase es recollir tots els records fotogràfics i audiovisuals que conservin els membres del Casal per acabar de documentar el projecte, que veurà la llum aviat.

Comunicació i xarxes

A banda de a diversos mitjans de comunicació tradicionals, entre els quals destaca la revista Time Out, que ha atorgat al Casal, en l'any de la commemoració del 40è aniversari, un premi per la seva tasca, la celebració

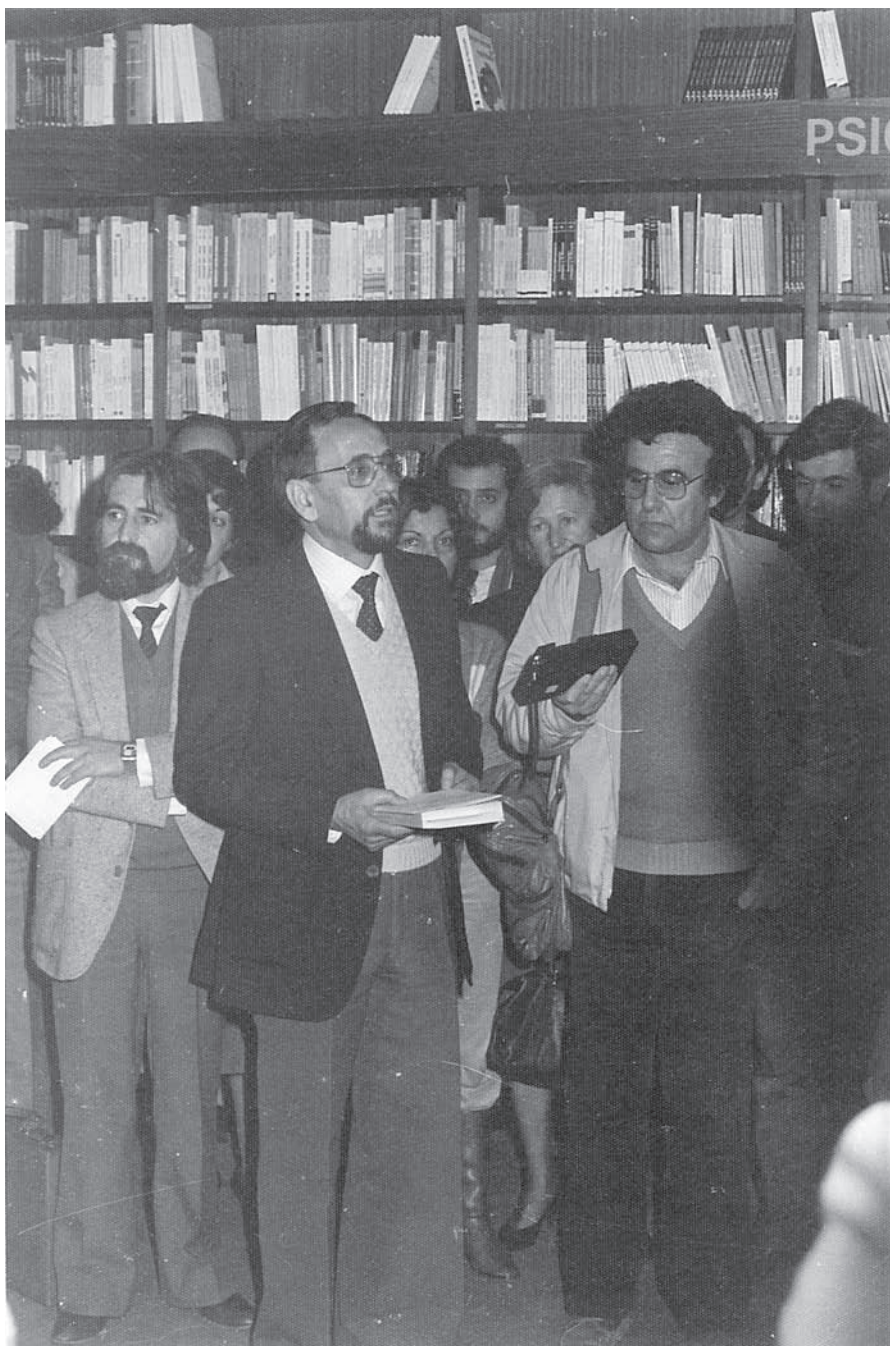
també s'ha fet notar i molt a l'esfera digital, on s'ha activat una campanya vertebrada pel hashtag **#40anysLambda**. Aquesta etiqueta ha reunit totes les publicacions realitzades a les xarxes socials en motiu de la commemoració, des de la inauguració de l'exposició fins a l'acte final al Palau Alòs. Desenes d'usuaris, des de polítics a activistes o entitats, han escrit missatges de felicitació i han comentat en directe els diferents actes commemoratius organitzats, compartint també fotos i vídeos.

Durant tot aquest període l'activitat a les xarxes del Casal ha estat frenètica, s'han doblat les visites als nostres perfils de Twitter i Facebook i les mencions han crescut un 150%. El hashtag **#40anysLambda** ha tingut un total de 130.000 impressions i ha estat utilitzat per comptes de polítics i activistes tan influents com el d'Ada Colau, en Miquel Iceta o la Boti García Rodrigo, així com els d'organitzacions globals com la Fundació Internacional dels Drets Humans i la NELFA. Les entitats del col·lectiu LGTB, els mitjans de comunicació i els partits polítics que han mantingut relació amb el Casal també han reconegut a les xarxes la tasca feta durant aquestes quatre dècades.

Jordi Petit. Foto: GaiLes TV

Reportatge Fotogràfic - 40 anys en imatges

*Presentació del llibre
"Homosexualitat avui" d'Antoni
Mirabet a Herder, 1984.*

Assemblea al c/ Picasso, anys 80.

Butlletí de l'Institut Lambda amb l'artista Ocaña en portada, 1978

Acte al c/ Picasso amb Antoni Mirabet, mitjans dels 80.

Manifestació contra el racisme, 1992.

Viatge a Grècia, anys 90.

Reportatge Fotogràfic - 40 anys en imatges

Presentació de la nova etapa de la Revista Lambda, finals dels 80.

*Assaig del Cor Ad Libitum
al cl Ample, 1996.*

Reportatge Fotogràfic - 40 anys en imatges

*Inauguració de la seu al c/
Ample, pis principal, 1999.*

*Participació del Grup de Joves
a l'Assemblea, c/ Ample, 1999.*

Manifestació pels drets LGTB

*Reunió de la Comissió
Parlamentària, discussió
sobre la Llei d'unió estable
de parelles, 1997.*

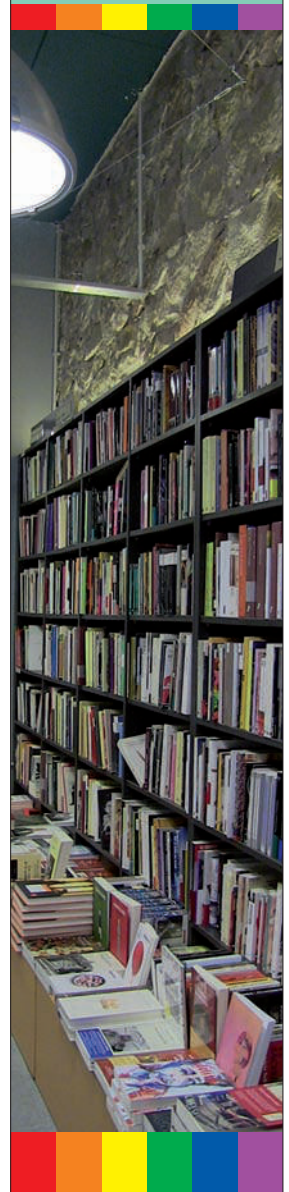
*Comissió
permanent,
1997-99.*

LLIBRERIA
ANTINOVS

des de 1997

Casanova, 72
08011 Barcelona
Tel. 93 301 90 70
libreriaantinovs@yahoo.es
www.antinovslibros.com
Blog i xarxes socials

*Sopar del 25è
aniversari a l'Hotel
Oriente, any 2001.*

*Tapís "Memorial de
la Sida" del Casal
Lambda, 2002.*

*Inauguració
del Centre de
Documentació
Armand de Fluvià
al pis principal del c/
Ample, any 2000.*

Reportatge fotogràfic - 40 anys en imatges

*Acte de celebració del 25è aniversari
al c/ Verdaguer i Callís, 2001.*

*Curs de formació del
voluntariat, 2000.*

*25è aniversari,
presidents del Casal
als 90 i 2000.*

*Mostra
Lambda amb
l'actriu Teresa
Gimpera,
2003.*

Reportatge fotogràfic - 40 anys en imatges

*Festigailesbià amb la cantant
Núria Feliu, 2009.*

*Celebració dels 40 anys del
MELH, 2010.*

*Ball del Casal
al Casinet
d'Hostafrancs,
2011.*

*Dinar del Voluntariat
del Casal, Araceli,
2014.*

El Grup de Joves celebra la festa de les Nacions Unides, 2017.

Dinar del Voluntariat del Casal, Grup de Sords i altres voluntaris, 2014.

**FUNDACIÓ
ENLLAÇ**

SOM AL TEU COSTAT

Rosselló 328, baixos, Barcelona
tel. 93 457 37 39
www.fundacioenllac.cat

Còmplices

Llibreria gai i lesbiana
Llibres, revistes i dvd's
en castellà, català i d'importació

C/Cervantes, 2
08002 BARCELONA
Telf: 93 - 412.72.83
www.libreriacomplices.com
complices@libreriacomplices.com

Reportatge fotogràfic - 40 anys en imatges

*Celebració del 40è
aniversari del Casal
Lambda amb l'Alcaldessa
Ada Colau, 2016.*

*Festa d'inauguració de la
nova seu del Casal,
2017.*

*Nova seu del Casal
a l'Av. Marquès de
l'Argentera, 22, 2017.*

*Exposició del 40 aniversari
del Casal Lambda.*

Has tingut un accident?

Tens problemes de mobilitat?

Has perdut la parella?

Et fa por fer-te gran?

T'ajudem a trobar

Suport Lambda vol oferir-te un cop de mà per respondre aquestes i altres qüestions, moments en què ens cal poder parlar amb algú que ens escolti, pugui orientar i donar informació o facilitar aquell contacte amb voluntaris i professionals o recursos assistencials... per tal d'ajudar-nos en situacions en què ens veiem limitats en la nostra autonomia personal sense haver de renunciar a la nostra orientació sexual. Suport Lambda és un servei que neix del projecte Aeneas, impulsat pel Casal Lambda, per tal d'atendre gais i lesbianes que es troben en situacions de dependència funcional, persones grans i de totes les edats.

recursos
socials?

Et sents
sol?

Suport Lambda

t'ofereix...

Quan necessites

escolla, informació,
orientació, companyia,
recursos socials, ajuda
a la llar o en la gestió
d'una malaltia...

disposem de
telèfon d'atenció, documentació,
treballadora social, voluntariat,
suport en l'accés a recursos
socials, espai de trobada,
assessorament legal,
assessorament psicològic...

Accions personals

Accions de grup

compartir, explicar,
fer propostes per als
drets de gais i lesbianes,
solidaritat...

xerrades, sortides, trobades
semanals, grups de treball,
grups d'ajuda accions mútua,
un espai web.

Suport Lambda *un cop de mà*

Cada dilluns a partir de les 6 de la tarda, una atenció personalitzada i confidencial

Casal Lambda
Av. del Marquès de l'Argentera, 22
Tel.: 93 319 55 50

També pots contactar-nos per correu electrònic a: suport@lambdaweb.org

 casal lambda

AMPGIL

Associació de pares i mares
de gais i lesbianes
Verdaguer i Callis, 10 - 08003 - Barcelona

què fem?

acollim, escoltem

compartim...

ajudem a
no silenciar
els sentiments

DELEGACIONS

Barcelona

dimecres, de 18 a 20h
Verdaguer i Callis, 10
Tel.: 93 319 55 50 - 656 433 624

Vilanova i la Geltrú

dilluns, de 18 a 21h
Turbina, 19
Centre Cívic la Collada
Tel.: 678 042 481

Vilafranca del Penedès

de dilluns a dimecres, de 22 a 23h
Tel.: 383 890 38 53

Girona

dilluns, de 21 a 22h
Tel.: 626 823 298

València

dilluns i dimecres, de 15 a 17h
Tel.: 619 289 180

Saragossa

dilluns, de 16 a 18h
tel.: 976 552 710
dimarts, de 18 a 20h
tel.: 976 073 809
dimecres, de 17 a 18h
tel.: 976 597 849 - 653 501 054
dijous, de 15 a 17h
tel.: 976 359 510

Madrid

el 1r i el 3r dilluns de cada mes
de 18.30 a 19.30h
Tel.: 91 446 63 94

Logronyo

el 1r i el 3r dijous de cada mes
de 20 a 21h
Tel.: 941 204 370

METRO disco

SEPULVEDA, 185
TEL ~ 93.323.52.27

08011 ~ BARCELONA

Nova seu del Casal Lambda

a l'Av. del Marquès de l'Argentera 22

Lambda

9 BUTLLETÍ INFORMATIU DE L'INSTITUT LAMBDA
SETMBRE 78

apartat de correus 9042
BARCELONA

NOS QUIEREN ENCERRAR EN EL "GHETTO"

Hemos de repetirnos. Nuevamente tenemos que denunciar a aquellos que han hecho de su verdad "la Verdad", de su norma "la Norma", de su orden "el Orden" y de todo ello esa pincelada roja que intenta cerrar la boca a los que se atreven a vivir su propia verdad, su propio orden y su propia norma dentro de la comunidad de la que son parte.

No son necesarias muchas más palabras. Nos indignó en su día el encarcelamiento de "Els Joglars" y de los periodistas de "Saida" y así lo plasmamos en un editorial. Ya apuntábamos allí que nosotros los gais también nos vemos

privados de expresarnos como tales. Ahora tenemos un caso claro en los hechos ocurridos en Les Rambles barcelonesas en las personas de Ocaña, Nazario y Apollo, apalizado el primero y detenidos los tres por el mismo hecho de querer dar vida y color, en la verbena de Sant Jaume, a una ciudad que, cuando fue realmente libre, supo tanto de las dos cosas.

No es un caso aislado. Para los detentores del "mango de la sartén", los gais, lesbianas y demás marginados y oprimidos seguimos "atentando contra los principios convivenciales" de una sociedad que nos quiere relegar al "ghetto" dado que, por aquello de la homologación con Europa, no nos pueden mandar a la hoguera. (Ver editorial de "La Vanguardia" del 3 de Agosto en donde se vierten las ideas, conceptos y "consejos" más reaccionarios contra nosotros).

No por callarnos y otorgar, no por intentar seguir una norma que nos es ajena -porque nos margina e impone-, vamos a gozar de más ventajas. Sólo una actitud de concienciación y lucha por nuestros derechos nos ha de procurar nuestra auténtica libertad y no el sucedáneo de la actual tolerancia. Finalmente, deploramos el lanzamiento de cócteles molotov durante y después de la manifestación organizada el 30 de Julio por los movimientos de liberación gai. Este hecho, realizado por individuos ajenos a nuestros intereses y reivindicaciones nos duele tanto por sus consecuencias en la integridad de un hombre, como por su significado: el intento de desprestigio del movimiento gai.

Para cerrar, hacemos nuestra la frase que escribió Ocaña en la fotografía que reproducimos y que nos fue dedicada:

SOMOS COMO LAS ROSAS DE LA TIERRA, QUE POR DONDE PASAMOS DAMOS OLOR Y VIDA.

NUEVA DIRECCIÓN Y TELÉFONO:
PASEO MARTÍNEZ ANIDO, 40 2º 1A.
TEL. 310.43.22 - BARCELONA 3

Entitats LGTBI

Jordi Petit,

activista al FAGC, a la Coordinadora Gai Lesbiana, i secretari general d'ILGA

«**Cultura.** La divulgació del cinema, del teatre, la presentació de llibres, són aspectes tan necessaris! El Casal, des del meu punt de vista, sempre ha anat al darrere de l'activisme omplint els buits culturals que afecten i que interessin a tota la comunitat LGBT. Recordo l'Institut Lambda al Passeig Picasso. Recordo els que em varen rebre, com l'Armand de Fluvià, l'Antoni Miravet o en Miquel Arias, a qui se'l va endur la sida. Per a mi va ser la primera víctima que vaig conèixer de prop. La sida va paraitzar el moviment i li va fer perdre temps, però temps ben gastat en aturar la pandèmia, i a procurar sobreviure i no perdre el terreny de llibertats o de normalització social que havíem aconseguit.

ILGA i Casal Lambda són complementaris: una cosa és l'activisme i una altra és la gestió cultural, que té una altra dinàmica, més còmoda o menys arriscada, però igualment important. Penso que el Casal Lambda ha assolit pràcticament tots els objectius de la seva fundació, des de l'Institut Lambda fins a l'actual Casal. Fins i tot diria que la publicació de la revista va omplir un cert buit, perquè en tenim menys, de revistes, i és bo que hi hagi un referent cultural».

José Benito Eres Rigueira,

President de GAG (Grup d'Amics Gais, Lesbianes, Transsexuals i Bisexuals)

«**Referència:** el Casal Lambda és una referència indiscutible. A GAG fem moltes xerrades, igual que al Casal, i també moltes reunions. Aquest és el vincle més potent que tenim en comú. Els dos fem reivindicació i anem junts a moltes manifestacions i trobades culturals. Un moment important en què el Casal Lambda i GAG hagin coincidit va ser la primera vegada que l'Armand de Fluvià va venir a donar una xerrada al GAG, perquè l'Armand, sense dubte, és un referent a l'Estat Espanyol. Va ser un motiu d'orgull tenir a una de les persones que va iniciar a la clandestinitat, als 70, tot el moviment LGTBI actual a l'Estat Espanyol, solament un any després de Stonewall. Tenir-lo allà era com tenir-hi la història viva».

Elisabet Vendrell Aubach,

presidenta de l'Associació de Famílies Lesbianes i Gais entre els anys 2005 a 2012

«**Casal:** és la paraula que millor defineix l'essència de Lambda. Casal i Família es complementen realment molt bé perquè el Lambda volia ser un espai que agrupés entitats, i les famílies lesbianes i gais no teníem un lloc. Quan ens trobem som moltíssima gent i no hi cabem en un local normal i corrent. El Casal ens ha servit, sobretot, per a reunions de juntes o actes, com la presentació de la nova web de l'entitat. Ens ha donat

aquesta raó social amb el seu bar, que dóna molt de joc.

Jo veig el Casal com a un lloc de treball conjunt d'entitats que som diverses però que tenim una fi molt similar, la visibilitat, la lluita per l'equitat en el dia a dia d'una manera molt constant. Cada vegada que hi ha una persona o una família que s'acosta al Casal —perquè és a peu de carrer— i s'atreveixen a preguntar què hi ha de les famílies lesbianes o gais, i el voluntari o la voluntària del Casal informa sobre la nostra entitat, això és el més important: la gota de cada dia en la feina de difusió i de donar-nos a conèixer».

Eugeni Rodríguez,

president de l'Observatori contra l'homofòbia i portaveu de FAGC

«**Constància:** perquè el Casal Lambda, juntament amb el FAGC, durant 40 anys hem estat al peu del canó. I per fer-ho calen unes dosis de constància molt gran, de paciència, de resistència, i de saber, a vegades, mirar cap a un altre cantó i d'altres mirar molt fixament un objectiu. El nostre objectiu ha estat crear l'Observatori Contra l'Homofòbia (OCH), que és un projecte del FAGC i neix de l'Oficina Antidiscriminària de la Comissió de Drets Humans que té la funció de ser una eina per lluitar contra l'Homofòbia (LGTBIfòbia) i denunciar les agressions d'aquest tipus en totes les seves formes, així com per donar suport a les víctimes. Una persona clau del Casal Lambda per a la seva creació va ser en Jordi Samsó. La història del Lambda i del FAGC van molt unides. El FAGC va apostar des del primer moment per la defensa dels drets i la denúncia; el Lambda va apostar més per la cultura, per la Mostra de cinema. Jo diria que som els germans històrics del moviment LGTBI a Catalunya».

Glòria Bosch,

fundadora del grup literari "Veus de dones"

«**Solidaritat** seria la primera paraula que defineix el Casal Lambda. **Lluita i perseverança** també. Durant un temps vaig fer de jurat als Premis Literaris Casal Lambda de poesia i de relat. Ha estat una aportació mútua. Sempre hi he estat vinculada d'una forma més emocional, al Casal. He participat també en Festigai diferents vegades. Penso que el Casal té una gamma molt àmplia de possibilitats, és a dir, hi ha un lloc per a la literatura, per a la reivindicació, també per a la festa, per a l'humor, per al teatre...

És necessari un lloc com el Casal Lambda, com Ca la dona, com altres associacions on puguem desenvolupar la nostra feina i on hi hagi tot tipus de possibilitats per a gent que en un moment donat s'ha trobat perduda, s'ha trobat aïllada. Aquests 40 anys ho diuen tot, no? Una associació que es manté 40 anys és per alguna cosa. I per molts anys!»

Isabel Tapia, *presidenta de Gaylespol*

«**Lluita.** És un objectiu que tenim en comú el Casal Lambda i Gaylespol. Vosaltres ens porteu una mica d'avantatge, ja porteu 40 anys lluitant, i nosaltres 10. Però l'objectiu és el mateix: lluitar per la defensa de tots els drets del col·lectiu LGTB. És el mateix, aquest és el punt que ens uneix.

Hem col·laborat en diferents ocasions. Hem fet xerrades i altres activitats. Hem aportat la nostra experiència en aquesta lluita i defensa dels drets LGTB des del punt de vista policial: el *feedback* entre ciutadania, col·lectiu i policia. Pensem que és un punt important, perquè per desgràcia la imatge que sempre ha tingut la policia dins del moviment LGTB ha estat una imatge fosca, més de repressió que de defensa dels drets, tot degut, malauradament, a l'època de la dictadura, que ni volem recordar. Pensem que una feina molt important que tenim és canviar aquesta imatge».

Iván Delamare, *expresident de l'associació universitària Sinvergüenza*

«**Activisme històric:** és així com defineixo el Casal Lambda. És un referent en la lluita LGBT a Catalunya, a Espanya i a Europa. Sense l'acció del Casal, Sinvergüenza avui no existiria, i crec que hem d'agrair a tota la gent que ha passat pel Casal, però també als pioners i a les pioneres que van ser-hi, totes les lluites que van viure. Són uns referents LGBT.

A Sinvergüenza ens concentrem especialment en les universitats de Barcelona com són la UB, la UPC i l'Autònoma. Cada setmana fem una activitat de divulgació, de formació, de posicionament LGBT; i després un sopar i, si es vol, sortir de festa amb nosaltres.

Amb el Casal Lambda organitzem activitats conjuntes perquè fer coses plegats ajuda molt, així som més visibles».

Nicolau Suárez, *membre de JALG, Sinvergüenza i Grup Jove*

«**Espai.** El Casal Lambda és un espai on hi estàs a gust, com a casa. El grup JALG es crea a la Universitat Autònoma i significa "joves per a l'alliberament del gais i lesbianes", un grup molt reivindicatiu, molt de discurs, molt petitet. Recordo que el Casal Lambda era una associació que estava fora de moltes desavinences, polítiques o ideològiques, que hi havia en altres grups. I això era una cosa que m'agradava molt. El Casal és un espai que sempre ha buscat l'entesa amb tots els grups i ha evitat discussions o debats innecessaris. Jo crec que per això sempre m'ha estat molt fàcil ser del Grup Jove del Casal».

Quim Roqueta, *President de Gais Positius i membre plataforma d'entitats LGBT.cat*

«**Cultura** és la paraula que defineix el Casal, però me'n venen moltes d'altres com, per exemple, lleure. La fita més important que s'ha realitzat gràcies a la unió d'entitats com Gais Positius i Casal Lambda ha estat aconseguir la Llei contra la LGBTfòbia (Llei 11/2014). També hem aconseguit la glorieta de la transsexual Sònia. Farà sis o set anys que hi va haver un impuls en la col·laboració entre entitats, no només amb el Casal Lambda sinó amb d'altres, com l'Associació de Famílies Lesbianes i Gais, l'Observatori Contra l'Homofòbia, el FAGC, etc., moltes entitats que ens vàrem ajuntar per aconseguir objectius comuns. Aquesta visió de treballar plegats ens ha donat fruits. És important parlar-ho ara i també tenir-ho en compte de cara al futur.»

Entitats LGTB al Parc de la Ciutadella amb el text compromís llei antihomofòbia.

Oci i cultura

Aladino Nespral, *Fundador del Grupo Arena*

«**Solidaritat.** Sempre hem tingut una estreta col·laboració amb el Casal Lambda. Hem promogut que la gent jove s'afiliés, hem donat suport a la Mostra de Cinema en les seves diferents fases. Sempre que el Casal ens ha buscat per col·laborar-hi ens ha trobat. Recordo, potser molta gent no ho sap, que Panteres Grogues, quan es va fundar, era una part del Casal Lambda, i la presentació es va fer a Punto, crec que era l'any 1991.

Destaco tres aspectes pel que fa a la nostra col·laboració amb el Casal: la presentació de grups del Casal que s'han fet a Arena, de la Mostra de Cinema o de diferents activitats, com les del Grup de Muntanya; sempre hem establert una relació publicitària sufragant part de la revista Lambda de forma permanent; i finalment, del que em sento més orgullós, haver estat un patrocinador importantíssim de la Mostra de Cinema a l'època àlgida. Recordo les edicions en els antics cinemes de la Via Laietana, quan es va aconseguir un finançament molt important.»

Josep Maria Coll, *Fundador de Martins i Metro*

«**Visibilitat.** Sempre he procurat ajudar les associacions i tinc l'orgull d'haver vist néixer el Casal Lambda amb Armand de Fluvià, amb qui tinc una gran amistat, i d'haver-lo vist créixer i créixer fins ara que fa 40 anys.

Amb altres associacions m'he sentit forçat, però amb el Casal mai no m'he sentit pressionat. La col·laboració ha estat fent distribució de material informatiu, repartiment de preservatius, conferències, etc. També fem els balls del Casal, que abans s'havien fet al Martins i ara es tornen a fer a

Metro perquè l'Emilio m'ho va demanar, i jo encantat. Els anys més intensos de col·laboració pel que fa al repartiment d'informació van ser els anys del VIH, anys molts durs i intensos. El Casal ha fet molt, pràcticament tot: informació, analítiques, acollida de gent desprotegida, etc., una tasca brillant que jo admiro.

Coincidíem en donar visibilitat. Quan jo vaig iniciar la primera discoteca gai de Barcelona, aquest món era tancat, eren guetos. Llavors es va començar a donar molta visibilitat, i jo vaig intentar que la gent es barregés, trencant la tensió entre rics i pobres. El Casal també ho ha fet això, mai no ha fet distincions dins del col·lectiu.»

Josep Vitas, *Responsable de la llibreria Antinous*

«**Trobada.** El Casal Lambda és un lloc de trobada, ha fet una tasca en 40 anys molt bona. Jo em vaig fer soci al gener del 94, perquè just acabava una relació i no tenia amics, no coneixia pràcticament res del món gai. Des de llavors he conegut molta gent. Em vaig sentir molt acollit al Grup de Joves i també he anat col·laborant amb el Grup de Muntanya, amb tasques de voluntariat, etc.

La llibreria la vam muntar justament al carrer Josep Anselm Claver perquè estava molt a prop del Carrer Ample, i en aquell moment, l'any 1997, era un lloc de pas perquè la gent anava cap al Casal Lambda. Hem col·laborat en moltes activitats: el FIRE, la revista Lambda, Club de Lectura, l'Agenda del Casal, cinefòrums, aportació de material... Recordo que de vegades venia a la llibreria gent molt jove, inclús que estaven a l'armari, i els acompanyava al Casal el dissabte, quan es reunia el Grup de Joves. Quan el Casal va marxar del local de carrer Ample es va notar molt el canvi.»

Jaume Gil,

*Director de la Mostra de Cinema
del Casal Lambda entre 2000 i 2007*

«**Encontre.** El meu objectiu era apropar la realitat LGTB al gran públic. No volia fer un Festival sectari només pel col·lectiu, volia un Festival per a tothom, un Festival de Cinema on tothom estigués gust i es convertís en un punt d'encontre de gent LGTB i gent que no ho era, treure etiquetes i clixés. Recordo que era com una festa, la gent estava contenta de veure's reflectida en el cinema i a més d'una manera positiva.

La primera edició que vaig fer va ser la més especial. Primer perquè era un repte, ja que competia amb un altre esdeveniment de la mateixa temàtica i jo era una mica l'intrús per a d'altres companys de professió. Però vam fer una programació impecable, i el Poliorama i la feina ben feta ho van posar tot al seu lloc.

La Mostra em va permetre conèixer realitats, compromís social i fer-me créixer com a persona i professional. Això és el que busco en una feina, i la Mostra m'ho permetia, ja que era un esdeveniment que creava valor i que podia aportar-lo a la societat.»

Joako Ezpeleta,

Director del FIRE!! des del 2008

«**Diversitat.** L'èxit del FIRE!! ve de la seva escala, és un festival que no ha pretès créixer de forma insostenible des del Casal Lambda. Entenem que ha de ser una mostra petita i acurada amb títols molt ben escollits per a tots els públics. Al voltant de la seu creem un ambient especial perquè tothom s'hi senti còmode. Hi ha activitats paral·leles, festes a Apolo, programa educatiu o exposicions de fotos, i tot ha de ser gratuït. El públic és cada vegada més exigent, inclòs el públic gai. Amb l'accés del cinema a internet és difícil que algú es mogui de casa a una sala per veure una pel·lícula en pantalla gran. Però nosaltres portem estrenes i pel·lícules que no són a la xarxa i que no s'estrenen als cinemes comercials. El públic ho valora i va demanant cada vegada més qualitat.

Quan vam començar el nou equip organitzador, l'any 2008, jo crec que el públic més implicat en el lleure gai va deixar d'anar-hi, lleugerament. Però al seu torn també va començar a venir gent no estrictament de l'àmbit LGBT: cinèfils, gent curiosa, públic de sempre, etc. A poc a poc s'ha anat equilibrant i hem començat a veure més diversitat. Costa fer-te creïble davant el públic i els mitjans. Almenys la premsa ja ens respecta, entén el missatge, li dona credibilitat i ens ajuda a transmetre-ho.»

*Joako Ezpeleta,
director de
Fire!! a l'Institut
Francès.*

Ada Colau, Alcaldessa de Barcelona, participa a la celebració oficial

“El Casal Lambda ha fet de Barcelona un lloc millor”

Autoritats, entitats i socis es reuneixen per commemorar oficialment el 40è aniversari

“És un dia important i emotiu”. Amb aquestes paraules trencava el gel el vicepresident del Casal Lambda, Jordi Samsó, en l’acte de commemoració dels 40 anys de l’entitat ara fa uns mesos. Samsó, també coordinador de voluntaris, va resumir clarament la intenció de la celebració: “La idea és que parlin institucions i persones sense les que el Casal no seria el que és ara”. “I, després, el cava”, afegia en to d’humor el co-presentador de l’acte, Josep Maria Portavella, membre de *The Chanclettes*, grup sorgit, precisament, del Casal.

Mentre ells es dirigien al centenar de persones reunides a la sala d’actes de la Biblioteca Francesca Bonnemaison, l’artista encarregat del cartell commemoratiu de l’aniversari, Ignasi Blanch, reproduïa la seva obra en un llenç en blanc. Una obra que, actualment, està exposada al Centre de Documentació Armand de Fluvià, a la nova seu del Casal.

Emilio Ruiz, president del Casal, va donar el tret de sortida a les intervencions recordant la importància de la firma de la constitució de l’entitat, així com els seus estatuts fundacionals i la seva història, que convidava a repassar a l’exposició comissariada per Andreu Minoves i Maria Pujol, i que es podia visitar durant aquells dies a la mateixa Bonnemaison. Ruiz va voler, també, remarcar la gran col·laboració amb l’ajuntament i dirigint-se directament a l’Armand de Fluvià, fundador, va donar-li les “gràcies, gràcies, gràcies”. I dels més grans de la casa, als més joves, animant a que s’associïn per “assentar les bases del futur”.

“TOT VA COMENÇAR AMB UN LOCAL DE 3.000 PESSETES”

L’acte va comptar amb la presència de l’alcaldessa de Barcelona, Ada Colau, que va parlar de la revolució del dret a la diferencia recordant tot l’aconseguit per una “entitat referent a la ciutat”. Colau va destacar que entitats com el Casal Lambda han fet de Barcelona “un lloc millor”. Va afegir que “cal fer un esforç per evitar totes les fòbies i discriminacions”, i va concloure: “Us necessitem per una ciutat més feliç”.

“Avui és un dia molt emotiu per a mi”. Així s’expressava, emocionat, Armand de Fluvià, fundador i actualment president d’honor del Casal. De Fluvià va repassar el perquè

del naixement del Casal, emmirallant-se en les organitzacions d’Estats Units, i va recordar totes les associacions sorgides del Casal. “Tot va començar amb un local de 3.000 pessetes i uns mesos d’anar per feina”.

“Des de la Generalitat ens mostrem orgullosos de la diversitat del país”, deia Mireia Mata, Directora General d’Igualtat de la Generalitat de Catalunya. “Conec moltes parelles de marit i marit i, en això, hi té molt a veure el Casal”, va dir, afegint, “espero que puguem caminar junts cap al futur, entitats i institucions”. “Estem educant els municipis i els seus ajuntaments”, va afegir, per la seva banda, el diputat delegat d’Igualtat i Ciutadania de la Diputació de Barcelona, Antoni Garcia.

SENSE ELLS, NO SERIA EL MATEIX

L’acte de commemoració va estar format per dos blocs diferenciats. Així, després de les autoritats, van prendre la paraula persones i entitats importants en la història del Casal Lambda. Representants i cares conegudes van passar-se el micròfon per emocionar amb les seves bones paraules cap a l’entitat.

La Pepa Nolla d’AMPGIL, per exemple, va recordar com de ser simpatitzant en una manifestació va passar, en l’actualitat, a ser mare d’un fill gai i va remarcar el paper de l’entitat. “Quan els pares no hi són, hi ha hagut el Casal”, va remarcar. Apartats bàsics de la infraestructura del Casal com les assessories o esdeveniments i festes com la Mostra de Cinema FIRE!! O el Festigai van tenir el seu moment. L’acte va destacar, també, el paper de les llibreries pioneres com Còmplices o Antinous.

Representants de l’àmbit polític al llarg dels anys van recordar les discussions i el creixement, remarcant que ara sembla molt superat tot però “fa només 10 anys no hi havia polítiques”. Joan Andreu, veterà de les comissions permanents, va aplaudir que “una institució que mira i repassa la seva història és madura, mira cap al futur”, a més de destacar que “totes les generacions del Casal comparteixen i viuen els valors”. En la mateixa línia va parlar el coordinador del Grup de Joves, Sergi Cubell, que va reivindicar el paper dels joves. “Hem de tenir memòria dels temps foscos, que no s’han de repetir”.

JUNTS ATURAREM EL VIH!

INCREMENTA LA FREQUÈNCIA DE LA PROVA: Fes-te la prova del VIH almenys un cop l'any encara que sempre facis servir condons. Si no n'utilitzes sempre, fes-te-la cada 3 mesos.

BCNCHECKPOINT.COM | 93 318 20 56
COMTE BORRELL 164-166 (METRO URGELL) 08015 BARCELONA

GRUPO
ARENA

www.arenadisco.com